

WYDAWNICTWA AKADEMII UMIEJĘTNOŚCI W KRAKOWIE
BIBLIOTEKA PISARZÓW POLSKICH.

nr 14

HENRYKA KORNELIUSZA AGRYPPY
O ŚLACHETNOŚCI A ZACNOŚCI
PŁCI NIEWIEŚCIEJ

PRZEKŁAD MACIEJA WIRZBIĘTY

1575.

WYDAŁ

Dr. Stanisław Tomkowicz.

W KRAKOWIE.
W DRUKARNI C. K. UNIWERSYTETU JAGIELLOŃSKIEGO
pod zarządem A. M. Kosterkiewicza.
1891.

»Biblijoteka pisarzy polskich wydawnictwa Akademii Umiejętności w Krakowie« obejmuje przedruki rzadkich utworów literatury, w językach polskim lub łacińskim pisanych, przedewszystkiem XVI wieku i przeważnie takich, które nie były wydane w Biblijotece Polskiej Turowskiego, oraz dawne zabytki polskiej literatury dochowane w rękopisach.

Wychodzi w zeszytach niniejszego formatu zawierających jeden tylko utwór bez względu na jego obszerność, lub kilka utworów, ale bądźto tego samego autora, bądźto odnoszących się do tego samego przedmiotu.

Wydawnictwem kieruje osobny komitet złożony z pięciu członków komisji literackiej Akademii Umiejętności pod przewodnictwem przewodniczącego tejże komisji. Wydawnictwo prowadzi sekretarz komitetu, do którego należy nadsyłać wszelkie książki, rękopisy, listy itd.

Stanisław Tarnowski
przewodniczący komitetu.

Józef Korzeniowski
sekretarz komitetu.
Kraków, 13. Smoleńsk.

WYDAWNICTWA AKADEMII UMIEJĘTNOŚCI W KRAKOWIE
BIBLIJOTEKA PISARZÓW POLSKICH.

HENRYKA KORNELIUSZA AGRYPPI
O ŚLACHETNOŚCI A ZACNOŚCI

PLCI NIEWIEŚCIEJ

PRZEKŁAD MACIEJA WIRZBIĘTY

1575.

WYDAŁ

Dr. Stanisław Tomkowicz.

W KRAKOWIE.

W DRUKARNI C. K. UNIWERSYTETU JAGIELLOŃSKIEGO
pod zarządem A. M. Kosterkiewicza.

1891.

Zbiory specjalne

BIBLIOTEKA UNIwersYTECKA
im. Jerzego Giedroycia w Białymstoku

FUW0446160

369601

PRZEDMOWA.

Henryk Korneliusz Agryppa ab Nettesheim, autor łacińskiego oryginału niniejszej rozprawy, należy do słynniejszych humanistów. Przyszedł na świat w Kolonii r. 1486. Niepospolicie uzdolniony, wstąpił się jako pisarz, profesor, lekarz i filozof. Wrodzona skromność do mistycyzmu naprowadziła go na drogę kabalistyki, alchemii i wróżbiarstwa. Chęć błyszczenia i szukania rozgłosu była jedną z głównych sprężyn jego działania. Kierunek umysłu satyryczny i wojowniczy wytwarzał mu wszędzie nieprzyjaciół tudzież na rozliczne narażał prześladowania a nieraz i na wygnanie. Te pierwiastki złożyły się na żywot nawet na epokę odrodzenia niezwykle ruchliwy i pełen przygód. To uczy teologii w Dôle we Francji, a po krótkiej przerwie znów w Kolonii, to wstępuje w służbę wojskową; następnie zostaje doktorem prawa i medycyny i otrzymuje katedrę w Pawii. Wkrótce spotykamy go jako syndyka w Metz, jako lekarza praktykującego w Fryburgu szwajcarskim i lekarza nadwornego matki króla francuskiego, wreszcie jako archiwistę i historyjografa regentki Małgorzaty w Niderlandach. Umarł w Grenoble we Francji r. 1535.

Agryppa wydał wiele dzieł naukowych, przeważnie treści filozoficzno-kabalistycznej. Do zasług jego należy zwalczanie prześladowców czarownic. Zewnętrznie zachowując do śmierci formy katolicyzmu, niejednokrotnie oskarżonym był o herezje; nie dziw, albowiem chętnie

01/09/2015

25,00p

zaczepiał Kościół katolicki, a w polemice zwykł był za przykładem Lutra, do którego nie tał sympatyi, używać tonu bezwzględno i obelżywego.

Rozprawa »De nobilitate et praecellentia femine sexus eiusdemque supra virilem eminentia libellus« należąca do najbardziej rozpowszechnionych pism Agryppy, ukazała się po raz pierwszy w r. 1529 w Antwerpii p. t. »Declamatio de nobilitate« itd. Kwestyja znaczenia i wartości kobiet była ulubionym przedmiotem rozpraw w wieku reformacyi w Niemczech. Zrodziła ona całą literaturę pism polemicznych prozą i wierszem, po niemiecku i po łacinie; a nie brakło takich pisarzy, którzy w sporze posunęli się aż do dowodzenia z całą powagą, iż kobieta nie jest człowiekiem, ale istotą niższą, potworem przyrody. Sprawę podejmowali znów z powagą przeciwnicy i silili się na naukowe dowody, iż kobieta jest istotnie człowiekiem. Niektórzy zaś z nich nie poprzestając na tem chcą wywalczyć dla kobiety owszem stanowisko wyjątkowe, twierząc iż jest ona istotą wyższą, zacniejszą od mężczyzny, od Boga i przyrody uprzywilejowaną.

Agryppa należał do obrońców płci pięknej, a niniejsza rozprawka jego jest jednym z najwcześniejszych literackich śladów sporu, który ciągnie się przez wiek XVI i początek XVII.

Tłumaczenie jej na język polski wyszło w Krakowie u Macieja Wirzbięty (tak, a nie Wierzbięta, sam się podpisywał). Egzemplarz, z którego niniejszy wydajemy przedruk jest własnością rodziny Grabowskich, odziedziczoną razem z bogatemi bibliograficznymi i rękopiśmiennymi zbiorami po ś. p. Ambrożym Grabowskim, uczonym księgarzu krakowskim. O ile wiadomo egzemplarz jest unikatem.

Drukarnia Wirzbięty do celniejszych drukarni krakowskich zaliczana, w czasie swego 34 letniego prawdopodobnie istnienia (1556?—1590?) liczne niezawodnie dzieła wydała. Dziś wszystkie należą do rzadkości, wiele z nich całkiem zaginęło. Przyczyną tego jest, że dzieła z oficyny tej wychodzące, w ogólności słusznie, o protestancką i heretycką tendencyję podejrzane były i jako takie przez katolików niszczone. Utało się nawet w biblijografii naszej wielokrotnie wyrażone mniemanie, jakoby wszystkie druki Wirzbięty zamieszczone zostały na Indeksie książek zakazanych w r. 1617 w Krakowie przez biskupa Szyszkowskiego. Tak atoli nie jest. Ani ów Indeks, ani co dziwniejsza Janocki, którego *Nachricht von . . . raren polnischen Büchern* Drezno 1747, jako źródło tej wiadomości bywa przytaczane, nie mówią wcale o wszystkich drukach, lecz jedynie o dyssydenckich »Modlitwach u Wierzbięty« wydanych. Tak samo zresztą dosłownie wyraża się już wydanie Indeksu książek polskich zakazanych z r. 1603.

Wirzbięta nie tylko był wydawcą ale kilkakrotnie zabawił się przekładem dzieł obcych na język polski. Lelewel w dziele *Bibliogr. Książ dwoje t. II* str. 201 opisuje wydany r. 1581 w tłumaczeniu jego druk: »Tablica albo Konterfet Cebessa thebańskiego Philozopha« wraz z żywotem Cebessa, napisanym przez Jana Kamerta doktora. Rozprawa »O ślachetności a zacności płci niewieściej« jest przekładem Wirzbięty o 6 lat wcześniej wydanym. Wymienia ją Estreicher w *Bibliografii* pod r. 1575, lecz nie zna żadnego egzemplarza w zbiorach polskich. Gdzie Ambr. Grabowski znalazł egzemplarz niniejszy, nie jest wiadomem. Zapisał tylko na końcu książki na odwrocie okładki:

Wierzbęty dziełko	1	ryń.	50	cent.
porto od pieniędzy	24	"		
" od książeczki	40	"		
	kosztuje 2 ryń. 14 cent.			

Na początku zaś dodał na odwrocie okładki uwagę, że pismo to jest »areyrzadkiem« a dalej: »Nie ulega wątpliwości, że (Wirzbięta) był wyznania Lutra, bo piastował urząd w ich zgromadzeniu. Duchowieństwo nasze paliło księgi wydane w drukarni jego bez względu na ich treść«.

Egzemplarz nasz jest dobrze dochowanym; druk czysty, staranny i wcale poprawny. Rozmiary małej 16-ki (wys. m. 0·139, szer. m. 0·09). Kart jest 41, czyli 82 stron zadrukowanych, opatrzonych sygnaturą A₂—K₃. Przy oprawie, jak się zdaje, niezbyt dawnej, w papier marmurkowany jasnobrunatny, brzegi zostały nieco oberznęte. Karta tytułowa bez drzeworytu, prawdopodobnie doklejona. W tekście trzy inicjaly ozdobniejsze, na końcu mała winieta kaligraficzna. Cytaty zaznaczone są na marginesach; w niektórych miejscach także treść ustępu. Tekst cały z wyjątkiem kilku imion drukowany tak jak i tytuł szwabachą; na marginesach italika użyta na tytuły dzieł i nazwiska autorów.

Praca Wirzbięty jest wiernym przekładem łacińskiego oryginału, do którego tłumacz dodał tylko do siebie oprócz dedykacji jeszcze »Ku wszem enym białymgłowom y ku każdemu czytelnikowi krótką przemowę«. Co do języka przekładu, mało jest do powiedzenia; znaczenia niewielu mniej zwykłych wyrażen, wyjaśnia słowniczek dodany przez wydawcę na końcu.

O ŚLACHETNO ŚCI A ZACNOŚCI PŁCI NIE- WIEŚCIEY KSIĄSZKI OD HENRYKA KORNELIUSZA ŁACIŃSKIM IEŻY- KIEM NAPISANE. TERAZ NOWO NA POLSKI IE- ZYK WYŁOŻONE

PRZEZ

M. W.

WSZEM CNOTLIWYM PANIAM
Y PANNAM KU CHWALE A
ZALECANIU.

 W KRAKOWIE.

DRUKOWAŁ MACIEY WIRZ-
BIĘTA, ROKU OD NARODZENIA
SYNA BOŻEGO

1575.

JAŚNIE WIELMOŻNEJ PANIEJ, PANIEJ KRYSYTYNIE
ZE ZBOROWA, GRABINEJ NA SKŁOWIE I MESSU ETC. STA-
ROŚCINEJ ŻMUDZKIEJ ETC., PANIEJ MNIE MIŁOŚCIWEJ.

Zalecając cnoty i dary sprawnej a mądrej płci żeńskiej, Wielmożna a Miłościwa pani, on mędrzec i król sławny Salomon, między inszym jej wysławianiem tak mówi w księgach przypowieści swych: niewiastę stałą kto znajdzie; z daleka i z ostatnich granic świata zapłata jej przychodzi et cetera. Bo nawięszy to jest dar i nakosztowniejszy od pana Boga dobra a stateczna żona. Tego poświadczając ten uczony a mądry człowiek, wielkiego zawołania w sławie i w pisaniu osobliwych ksiąg, Kornelius Agryppa, Karolusa tego imienia piątego cesarza sekretarz, tak wypisuje i wysławia wszytki cnoty i przymioty dzielne a sławie nieśmiertelnej słusznie poświęcone sprawy białychgłów, także dowody pewnemi Pisma świętego, Starego i Nowego Zakonu, prawie je aż do nieba wynosi. Czego świadectwem jawnym potwirdza, bo trudno to tłumić, co Bóg i przyrodzenie komu da. Przetoż ja czytając je, a pilnie to u siebie uważając, abych zahamował niektórych ludzi wszeteczne języki, którymi się uszczypliwie na płęć żeńską targają, podjąłem się tej pracy, książki ty z łacińskiego języka na polski przełożyć, a wszystkim na jasność ku czytaniu podać, aby tak uczeiwe panie obaczywszy godność a zacność swoją z daru bożego nadaną, za pochwaleniem uczeiwym tym się więcej ku cnotliwym sprawom,

w panińskim i w małżeńskim stanie miały, gdyż cnota pochwalona tym się więcej mnożyć zwykła.

A iżem roku przeszłego pod sławnym tytułem jaśnie wielmożnego pana, pana małżonka Waszej pańskiej miłości, mego miłościwego pana, Zwierzyniec z drukarniej swojej wydał, starałem się też o to z wielką pilnością abych pracą swoją mógł ku wiecznej sławie Waszej pańskiej Miłości¹ mojej miłościwej paniej jakkolwiek też posłużyć.

A iżem ty wszystkie przymioty i sławne dzielności tych zacnych białychgłów, które się w tych książkach przypominają, w W. W. pewnie być wyrozumiał, gdyż świętobliwością żywota, obyczajami wspaniałymi, Bogu i ludziom przyjemnymi, zawołaniem domu przesławnego, tak z strony małżeństwa świętego, jako i z rodziców, i inszemi zacnymi dzielnościami W. W. wszystkiej żeńskiej płci prawie wieku dzisiejszego przykładnie racysz świecić, przeto książki ty W. W., swojej miłościwej paniej, ofiaruję i przypisuję, prosząc abys W. W. tę pracą i chęć moję uprzejmą tym umysłem odemnie przyjąć raczyła, z jakim ją ja W. W., swej miłościwej paniej, oddaję. Przytym też proszę, abys mię W. M. raczyła przyczynami swemi wielce ważnymi zalecić jego jasnej wielmożności pana małżonka swego, pana mnie miłościwego, aby raczył łaskaw być mnie służebnikowi swemu. Z tym się łasce W. M., swej miłościwej paniej, pilnie zalecam.

Dan z Krakowa XXVII dnia Czerwca Roku Pańskiego 1575.

W. W. paniej swej miłościwej służebnik naniższy

Maciej Wirzbięta.

¹ W pierwodruku: W. P. M.

KU WSZEM CNYM BIAŁYMGŁOWAM I KU KAŻDEMU
CZYTELNIKOWI KRÓTKA PRZEMOWA.

Rozumiem temu, że bez wątpienia nie jednego to obruszy, gdy przeczyta tytuł ten nowy książek tych: »O słachetności a zacności pogłowia niewieściego«. Ale gdy dobrze rozumieją przyczynę przedsięwzięcia naszego, wierzę, że im to rzecz znośniejsza będzie, i mam tę nadzieję, że podanie tych książek między ludzi są chwała. Naprzód jawna jest rzecz, że mąż i niewiasta są stworzenie boże, a takie stworzenie, iż z godności jego pan Bóg stwórciel słusznie a godnie wychwalon a zalecon być nie może. Abowiem to oboje stworzenie, jest osobliwsze między wszystkimi dziwy świata tego, należące ku pomnożeniu a rozszerzeniu chwały imienia bożego: mądrością, rozumem i inemi dary bożemi ozdobione, tak, że też Adama Pismo święte mianuje, iż jest stworzon na wyobrażenie boże¹ i że jest synem bożym. Przetoż aczkolwiek potym to stworzenie boże upadło i złośliwym się stało, wszakże oboje z łaski a z miłości bożej wielkimi dobrodziejstwami zaś jest obdarowane od tegoż stwórciela, aźby dostateczniej a obficiej było naprawione od pana Jezusa Krystusa jedynego syna bożego. Było ich tedy na świecie wiele, którzy obaczywając obłądzenia a upadki szkarade niektórych z płci niewieściej, wielką krzywdę czynili

¹ Genes. 3.

wszem innym białymgłowam, a to barzo nieostroźnie, gdyż to dobrze rozumieli, że złość a występki niektórych wszystkim przypisowan a przywłaszczan być nie mógł. Tymże obyczajem dla złego używania rzeczy niektórej, rzecz samę do gruntu mógłby kto zganić. Abowiem tym obyczajem i płeć męzczyńska tejżeby przyganie podległa, jeśliby kto wielkość złości, która z mężów pochodzi, dostatecznie opisać chciał. To tedy rozmaite szczęście obojogo pogłowia uważając u siebie mąż czasu onego wysokiego rozumu i w rozlicznych naukach wyćwiczony Kornelius Agrippa, słusznie się podjął tej prace, że napisał obronę białychgłów przeciw ich obmowcom a nieprzyjacielom, aby tak pokazał, że ony w swym rodzaju nie mniej są godny prawdziwego osłachcienia a ozdoby, jako i mężowie. A jako oboje to stworzenie szkaradzie upadło, tak też każde z osobna wielką moc bożą w sobie niesie a okazuje. Potym, jeśliże się godziło onym ludziom zacnym a uczonym pisaniem swym jednemu wychwalać kwartanę febrę, a drugiemu Erazmusowi Roterodamowi zalecenie błazenstwa dosyć dostatecznie, czemuż się tego słuszniej uczynić nie godziło Korneliusowi Agrippie, który strofuje zbytnie obmowce a szacunkarze białychgłów i jawnie to ukazuje, że słusznie a jednako mają być zalecone i wychwalane jako i mężowie. Wszakże jako mężowie z zacności swej hardzie się wynosić nie mają, toż niech białegłowy o sobie rozumieją, że ich ten zacny mąż nie dla tego zaleca, aby obyczajem onych niewiast Amazońskich nad męża wynosić się a im się sprzeciwiać miały, ale radszej zrozumiawszy wielką zacność swoją i dary boże sobie nadane, dziękowały za to panu Bogu, od którego wszystko dobre pochodzi: a to u siebie uważały, że takowe dobrodziejstwa od

niego wzięły, nie dla tego, aby się wynosić miały, ale żeby samemu najwyższemu panu wespół z mężmi to okazowały, że im są wdzięczne takowe dobrodziejstwa, i za nie cześć a chwałę jemu samemu wzdawały, wydźwigając serca swe ku niemu, a mówiąc: tobie samemu, miły panie, niech będzie cześć i chwała, a nam zawstyżenie¹. A jeśliżby się też co nazbyt mówiło abo pisało od tego męża zacnego a uczonego, to baczny czytelnik ćwiczeniu a kunsztowi wymowców przychylić ma, gdyż tego nauka ich potrzebuje częstokroć, aby i ztąd i z owąd to i owo znaszali, aby tak rzecz przed się wziętą ozdobić, a onę dostatecznie utwirdzić mogli. Ale na ten czas o tym dosyć. Miej się dobrze, a pracę i nakład nasz wdzięcznie przyjmuj.

O ŚLACHETNOŚCI I ZACNOŚCI POGŁOWIA NIEWIEŚCIEGO ROZPRAWA ŚLICZNA A PODZIWIENIA GODNA.

Pan Bóg wszechmogący, wszech rzeczy stworzyciel, najłaskawszy ociec i najlepsze dobro płci obojej, będąc nadoskonalszym rozmnożycielem, stworzył raczył człowieka sobie podobnego, męża i niewiastę stworzył je. Której to obojej płci różność tylko w niektórych częściach ciała należy, potrzebnych dla pomnożenia. Wszakże przedsię i męzczyźnie i niewieście nie inszy i nie różny kształt dusze dać raczył, między którymi żadnej różności płci nie masz. Abowiem niewiasta z mężem jednegoż jest zmysłu, rozumu i mowy, do jednegoż się błogosławieństwa ciągną, gdzie żadnej różności płci nie będzie. Abowiem wedle prawdy ewangeliej świętej: powstawszy każdy w własnej płci swojej, nie będą

¹ Daniel 9.

używać własności urzędów swoich, ale się im równość a podobieństwo anielskie obiecuje¹. Z strony tedy istności dusze między mężem a niewiastą, jeden nad drugiego nie jest wyższy ani zacniejszy, ale każdy z nich z przyrodzenia jednako godny. Wszakże w inszych rzeczach okrom dusze, która jest prawie boska istność w człowieku, zacne pokolenie niewieście gruby naród męski prawie bez wszęj miary przewyższa, co tym monejszą i pewniejszą rzecz będzie, gdy tego, cośmy przed się wzięli, nie leda jakimi powieściami, ani jakimi wykrętnemi wywody, któremi mędrkowie świata proste ludzi sidlić zwykli, ale tak z pewnych autorów świadectw i z spraw potocznych w pewnych historyach opisanych, jako też z Pisma świętego obojgo testamentu dowody dowiedzimy.

Napirwej tedy, abym rzecz przed się wziętą zaczął, niewiasta tak dalece nad męża jest zacniejszą uczyniona, jako zacniejsze imię nadeń wzięła. Abowiem Adam wykłada się ziemia, a Ewa żywot². A przetoż jako żywot nad ziemię jest zacniejszy, tak też niewiastę nad męża przełożyć musimy. I niewiem, przeczby kto miał mówić, żeby to słaby dowód z imion o rzeczach sądzić. Abowiem wiem to dobrze, że on najwyższy sprawca rzeczy i imion, pirwej rzeczy poznał, niż je mianował, który gdyż się omylić nie mógł, takowe imiona dawał, jakoby rzeczy przyrodzenie, własność i pożytek wyraził. Abowiem ta jest własność starożytnych imion, o czym nam też dostatecznie świadsza prawa rzymskie, że się zgadzają z rzeczami i jaśnie nam znać dają o rzeczach. A przetoż dowód od imion u teologów i jurystów wielkiej jest wagi. Jako czytamy,

¹ Luc. 10, Mar. 12, Mat. 22. ² Genes 3.

że jest napisano o Nabal: podług imienia swego głupi jest, a głupstwo jest przy nim¹. Przetoż też i Paweł święty w liście do żydów chcąc okazać zacność pana Krystusowę, tego dowodu używa, mówiąc: iż tym się zacniejszym stał nad anioły, im osobliwszego imienia przed nimi dostał². A na inszym miejscu: dał mu imię, które jest nad wszelkie imię, aby w imię Jezusowo wszelkie się kolano skłaniało, niebieskie, ziemskie i piekielne³.

Do czego przyłożyć możesz niemałą moc w słownych obowiązkach obojgo prawa, w oznaczeniu słów, w sposobiech, w okazaniu i w inszych rozmaitych dysputacyach, tytułach a tym równych sprawach. Tak tedy w prawie od wyłożenia imienia pokazujemy, tymże obyczajem od mocy słowa, albo nazwiska jakiegokolwiek, nadto i od własności imienia i od obyczaju imienia i od porządku słów. Abowiem prawa nie ledajako obaczywają oznaczenia imion, aby z nich niejaki wykład uczyniły. A tymci sposobem i Cypryan święty pisząc przeciwko żydom ukazuje, że pirwszy człowiek wziął imię od czterzech części świata, które brzmi wschód, zachód, półnoey, południe. A w tychże księgach wykłada tenże to imię Adam, iż ziemia stała się ciałem. Aczkolwiek takowy wykład nie zgadza się z podaniem Mojżeszowym, gdyż żydowie nie piszą go cztermi ale trzemi literami. Wszakże temu wykładowi tak świętego męża przyganiać się nie godzi, który języka żydowskiego nie dobrze umiał, którego wiele inych świętych ludzi wykładaczów Pism świętych bez wielkiej winy nie umieli.

A jesliżeby mi kto tejsze wolności użyczyć nie chciał, żeby mi też wolno według zdania mego ku

¹ 1 Reg. 25. ² Hebr. 1. ³ Philip. 2.

chwale pogłowia niewieściego imienia Ewy równego temu wykładu zmyślić, niechże mi tylko powiedzieć dozwolą z gabalistów¹ tajemnych znaków, że imię niewieście więcej ma bliskości z imieniem niewymownym wszechmo-
cności bożej tetragramatu, niż imię męża, które z imie-
niem boskim ani w literach, ani w kształcie i w liczbie
nie zgadza się. Ale temu na ten czas pokój damy; abo-
wiem mało ich jest, którzy je czytali, a mniej coby je
rozumieli i potrzebują szerszego wykładu, niżby się tu
dołożyć godziło. A my tym czasem zacności niewieściej
nie tylko od imienia, ale od rzeczy samych godności
i zasług dochodzić a dowiadować się będziemy. A prze-
toż pilnie się badajmy Pisma, jako pospolicie mówią,
a weźmiemy je wnet od początku stworzenia, a tam się
dowiemy, co za godności niewiasta nad męża dostąpiła.

Wiemy to dobrze, że cokolwiek pan Bóg wszech-
mogący stworzyć raczył, do tego się nawięcej ściąga,
aby niektóre z nich wiecznie zostały nienaruszone,
a niektóre skazie i odmienności podlegały. A ty rzeczy
kiedy stwarzać raczył pan Bóg, tym porządkiem postę-
pował, iż począwszy od jednego ślachtetnego, przestał na
drugim ślachtetniejszym. A przetoż stworzył napirwej
nieskażone anioły i dusze; tak bowiem Augustyn święty
wywodzi, że dusza pirwszego ojca naszego przed stwo-
rzeniem ciała wespół z anioły stworzona². Stworzył też
nieskażone ciała, jako niebios a gwiazdy, także żywioły
acz nieskażone, wszakże podległe rozmaitym odmienno-
ściam, z których wszystkie insze rzeczy, które podlegały
skazie, uczynił z podlejszych, przez wszystkie stopnie go-
dności zasię wstępując, ku wykonaniu wszystkiego przy-
chodząc.

¹ t. j. kabalistów. ² Augustin. Super Genes. lib. 7.

Ztąd napirwej i kruszce wyszły¹, potym rzeczy
ruchające się, ziola i drzewa, potym rzeczy średnie,
co ani drzewa, ani ruchające się, to jest gębki i inie
tym podobne, potym nieme bydłeta porządkiem swym,
gadziny, pływające, latające, czwornożne. A naostatek
stworzył dwu człowieku podobnych sobie, męża przod-
kiem, a potym niewiastę, w której dokonały się nie-
bios a ziemia i wszystko ich ochędostwo; abowiem przy-
szedszy ku niewieście stworzyciel tedy odpoczywał, nie
mając już nic przed rękami zacniejszego ku stworzeniu,
na niej skończyła się i zawarła wszystka mądrość stwo-
rzyciela i moc, nad którą już się nie znajduje żadne
stworzenie, ani wymysłone być może. Gdyż tedy nie-
wiasta jest ostatnie po wszystkim stworzenie i koniec,
a dopełnienie wszech spraw bożych nadoskonalsze, ow-
szem wszystkiego dokończenie, któż rzecze, żeby nie miała
być nad wszystko stworzenie zacnością godniejszą, bez
której świat będąc już we wszystkim zupełnie odpra-
wiony, musiałby być być niedoskonały, który nie ina-
czej mógł być dokończony, jedno nią jako ze wszego
stworzenia nadoskonalszą. Abowiemby to nie k rzeczy
było i przeciw rozumowi tak mniemać, aby pan Bóg tak
zaená sprawę czym niedoskonałym skończyć miał. Świat
bowiem, gdy już był od pana Boga stworzon jako jaki
okrąg nadoskonalszy, potrzeba było, aby go tą cząstką,
która jest ze wszech naprzędniejsza, jedynym złącze-
niem z ową, która jest ze wszech ostatnia, w jedno za-
warł. Takei niewiasta, gdy świat był stworzon, między
wszystkim stworzeniem była ostatnia, a taż tak powagą,
jako godnością w boskim onym umyśle była ze wszech
napirwsza, jako prorok o niej napisał. Pirwej niż nie-

¹ Genes. 2.

Wirzbięta.

biosa stworzony były, wybrał ją Bóg i przebrał. Gdyż i mędrców tego świata ta jest pospolita sentencya, że jej tu ku temu używem, iż koniec bywa zawsze pirwszy w przedsięwzięciu, a w wykonaniu ostatni. A niewiasta ostatni uczynek był boży wwiedziony na ten świat od pana Boga, jako jego królowa do królestwa sobie już zgotowanego, ochędożonego i we wszystkim doskonałego. Słusznie ją tedy wszelkie stworzenie miłuje, czei, waży i słusznie jej jest wszystko stworzenie poddane i posłuszne, jako tej, która jest królowa wszego stworzenia, koniec, dopełnienie i we wszystkim chwala doskonała. A przetoż i mędrzec tak o niej mówi: ślachtetność niewieścią to oślachcicia, iż ma towarzystwo abo społeczność z Bogiem, ale i pan wszystkiego kocha się w niej¹.

Co się też dotyczy z strony miejsca, na którym jest stworzona niewiasta, tedy i ztąd ślachtetnością rodzaju przechodzi męża, o czym nam dostatecznie świadectwo wydawa Pismo święte, kiedy i jako niewiasta w raju, miejscu naślachtetniejszym i narozkoszniejszym, stworzona jest wespół z anioły, a mąż przed rajem na roli grubej z inemi żwirzety uczynion jest, a potym dla stworzenia niewiasty wwiedzion do raju. A z tejej przyczyny niewiasta jakoby z niejakiego zwyczaju, najwyższego miejsca onego, na którym jest stworzona, z góry na dół pogładając nie patrzy ponuro, ani jest tak mdłych a słabych oczu, jako mąż. Nadto gdyby się trafiło niewieście z mężem być w niebezpieczności na wodzie bez wszelkiej pozwirzanej pomocy, dłużej trwa pływając niewiasta, a mąż rychlej się ukona i utonie. A iż godność miejsca ku oślachcieniu człowieka jest

¹ Sapien. 8.

barzo pomocna, jasnie nam tego poświadczają prawa pospolite i Pisma święte i wszech narodów zwyczaj tego barzo przystrzega i to zachowuje nie tylko w ludziach, ale w każdym żwirztku i w inych rzeczach bezdusznych szacowaniu, iż im na najlepszym miejscu się zrodziły, tym je nakosztowniej szacuje. A przetoż i on Izaak patryarcha święty synowi swemu Jakubowi przykazał, aby żony nie pojmował z ziemie Kananejskiej, ale z Mezopotamiej, która w Syryej na wszem była przedniejsza¹. Mało nie równe temu miejsce jest u Jana świętego, kędy Filip mówił: należliśmy Jezusa syna Józefowego z Nazaret; któremu rzekł Natanael: i możeż być co dobrego z Nazaret².

A teraz już dalej postąpimy. Niewiasta przechodzi męża materją stworzenia, a to przeto, iż nie z czego bezdusznego albo nędznego błota jest stworzona³, ale z materjej chędogiej, żywej i duszę mającej, a nie leda duszę, ale duszę rozumną od pana Boga użyczoną; nad to, iż mąż z ziemie, jako z tej, która z przyrodzenia swego rozmaitego rodzaju rzeczy żywiące wywodzi za pomocą przypadków niebieskich, od pana Boga jest stworzon. Ale niewiasta okrom wszech przypadków niebieskich, bez pomocy przyrodzenia i wszelakiej inej pomocy od samego pana Boga jest stworzona, na wszem dostateczna, zupełna i doskonała, za utraceniem jednej kości męzowej, z której jest uczyniona niewiasta, to jest Ewa z Adama śpiącego, a tak barzo, że nie czuł, gdy mu kość wyjęta była, którą pan Bóg wyjął męzowi, a dał niewieście. Przetoż mąż jest przyrodzona sprawa, a niewiasta uczynek boży. A przetoż niewiasta pochopniejsza jest ku pojęciu jasności boskiej nad męża

¹ Genes. 4. ² Ioan. 1. ³ Genes. 2.

i częstokroć jej pełna bywa, co się to jasnie pokazuje z jej ochędożności i dziwnej śliczności. Abowiem gdyż śliczność nie inszego nie jest, jedno oblicze boskie i blask światłości wlany w rzeczy, oświecając się w ślicznych ciałach. Tenci zaprawdę przemieszkawanie swęj śliczności nad mężę dostatecznie w niewiastach obrać raczył i ony ją napełniać. A ztądci ciałko niewieście ku wejzeniu i dotknięciu jest narozkoszniejsze, subtelniuchne, barwej ślicznej, skóra na nim piękna a łsnąca, głowa ozdobna, warkocz ochędożny, włosy miękusienieczkie, łsnące i obdłuż, kształt oblicza wdzięczny, poźrzenie wesole, lice ze wszech naśliczniesze, szyja bieluczka, czoło wysokie, szyrokie, pobłyskające się, oczy ma czyrstwiejsze, jasniejsze, weselsze i wdzięczniejsze, brwi nad nimi pięknie zatoczone, jako dwa sznureczki kształtownie ułożone, porządnie a przystojnie od siebie odsadzone, z których śródtku nosek wychodzi równusienieczki i kształtowny, pod którym ustka rumieniuchne, z subtelniuchnemi wargeczkami kształtownie a wdzięcznie złączone, z których gdy się trosiuchnę uśmiechnie, zabczki się ukazują, gęściuchno a równiuchno usadzone, śliczniesze nad kośe słoniową, których jest mniejsza liczba niż u męża, a to przeto, iż nie tak objezdna i nie tak obmowna.

Poźrysz zaś na policzki a na jagody, jako miękusienieczkie, nie inaczej się zarumieniające, jako śliczna róża, a pełne wstydu, a brodeczka okręgluchna z niejakim wdzięcznym wydrożeniem. Pod tą ma szyjkę cieniuchną a pomkłą, z okrągłych ramion wynikłą, gardziel rozkoszny i bieluchny, nie nazbyt miąższy, głos a rzecz przyjemniejszą a wdzięczniejszą, piersi szyrokie a wyniosłe, równiuchno ciałem przyodziane, cyczaszki tężuchne, brzuszek okręgluchny, boki miękuczkie, grzbiat

równiuchny a pomkły, ramiona wyniosłe, ręce kształtowne z paluszki, członkami obdłuższemi, ślicznie uformowane, goleni a ich kości udatniejsze i łysty mięsistsze, dłoni i podeszwy okręgluchne, owa wszystkie członki wdzięczności pełne. K temu chód skromny, ruszanie przystojniejsze. Nad to wszystko ciało porządkiem, proporcją, kształtem a udatnością daleko we wszystkim śliczniesze i między wszystkim stworzeniem nie najdziesz nie takowego, czemuby się tak przypatrzeć, podziwować mógł; chybaby ślepy być musiał, coby tego nie obaczył, że pan Bóg wszystkie śliczność, którą jedno wszystkie świat mieć może, wespół jej niewieście użyzyć raczył, tak że z tej przyczyny zdziwić się jej wszystko stworzenie i miłować ją barzo musi i w wielkiej powadze mieć, tak barzo, że też to z zwyczaju baczycie możemy, i iż duchowie, którzy ciał nie mają i dyabli częstokroć niewiast się dziwnie rozmiłowywali, które mniemanie nie jest omylne, ale z wielu przykładów a doświadczenia jasna prawda. A iż opuszcze ty rzeczy, które nam poetowie o miłości bogów i ich miłośnic opisywali, jako Apolina, Daphne, Neptuna, Salmonea, Herkulesa, Hebe, Jole, Omphale i inszych bogów miłośnic i samego Jowisza barzo wiele.

Ten dar śliczności boski, bogom i ludziom miły, Pisma święte w niewiastach, nad insze użyzione dary boskie na wielu miejscach znamienicie nam zalecają. Czytamy bowiem w piwrszych księgach Mojżeszowych¹, iż ujrzawszy synowie boży córki ludzkie, iż były piękne, obierali sobie z nich żony, które chcieli. Czytamy też o Sarze², żenie Abraamowej, która była cudniejsza nad insze białęgłowy na ziemi, owszem naśliczniesza.

¹ Genes. 6. ² Genes. 12.

Tymże obyczajem sługa Abraamów gdy ujrzał Rebeke, niewymownej piękności pannę¹, rzekł cicho sam w sobie: o tać zaprawdę jest, którą zgotować pan raczył synowi Abraamowemu Izaakowi. Zona też Nabalowa Abigail, człowieka złośliwego, była nie mniej śliczna, jako roztropna a mądra. Dla tegoż też zachowała żywot i majątność męża swego od gniewu Dawidowego. A mąż zły zachowan jest przez cudną niewiastę. Abo wiem tymi słowy Dawid rzekł do niej: idź w pokoju do domu twego, otom wysłuchał prośbę twoją i uczciłem oblicze twoje². Abo wiem gdyż wszelka cudność jest albo duchowna, albo słowna, albo cielesna, Abigail wszystka była śliczna i roztropnością ducha i wdzięcznością mowy i pięknnością ciała, przetoż z tej przyczyny po śmierci męża swego Nabala była jedną żoną z żon Dawidowych³. I Batsaba tak była śliczna niewiasta, iż rozmilowawszy się jej Dawid, po śmierci męża jej wzięwszy w małżeństwo, uczcił ją godnością królewską nad insze. Nuż Abizaak Sunanimicka, iż była śliczna panna, przeto była obrana, aby leżąc przy Dawidzie już w starości jego zagrzewała go⁴. A przetoż król stary będąc, wielką czcią ją uwielbił i po śmierci jego królowała miast niego. Do tego też przynależy, co czytamy o dziwnej piękności królowej Wasty, także o Hester⁵, która ją daleko przechodziła ślicznością a pięknnością oblicza. O Judith też czytamy, której pan Bóg śliczności przyczynił tak barzo, że ci, którzy na nią patrzali, dziwnie się zdumieć musieli⁶. O Zuzannie także, która była barzo rozkoszna i na wejrzeniu śliczna⁷. Nuż też czytamy o Jobie, któremu pan Bóg po onych ciężkich nędzach

¹ Genes. 24. ² 1 Reg. 25. ³ 2 Reg. 12. ⁴ 3 Reg. 1.

⁵ Hest. 1, 2. ⁶ Iudith 8. ⁷ Daniel 13.

za oną dziwną cirpliwnością jego dał trzy dziewczki barzo piękne, nad ony trzy cnoty daleko wdzięczniejsze, nad które po wszystkim świecie śliczniejsze białogłowy nalezione być nie mogły¹. A gdybyśmy czytać chcieli historye onych panien świętych, dopirobyśmy się zadziwować musieli, jako dziwnej a niewymownej cudności i kształtu ślicznego nad insze córki a syny ludzkie kościół powszechny chwając je wyśpiewawa. Wszakże nad wszystkie napředniej niepokalaną bożą rodzicielkę dziewicę Maryą, której piękności słońce i miesiąc dziwują się, z której nasliczniejszej twarzy nie mniej śliczna wynikła czystość i świętobliwość, iż chociaż wszech oczy i umysły przeniknęła, wszakże żaden z ludzi nigdy jej żadną rzeczą i namniejszym pomysleniem obruszyć nie mógł. A ty rzeczy dla tegom tym szyrzej z Pisma świętego przytoczył, gdzie tak często o tej piękności przypomina, a to prawie tymiż słowy, abyśmy tym lepiej wyrozumieli, że śliczność białychgłów nie tylko u ludzi, ale też i u Boga jest osłachciona i ozdobiona. Czytamy też i na innym miejscu Pisma świętego, że pan Bóg przykazał mężczyznę jeszcze w dzieciństwie zabijać, a białogłowy cudne zostawiać². I w piątých księgach Mojżeszowych dozwala się tego synom Izraelskim, obrać sobie nadobną białogłową z więźniów w małżeństwo³.

Nad tę godną podziwienia cudność jest też k temu niewiasta obdarowana niejaką godnością czei, czego mężowie nie mają. Abo wiem włosy niewieście tak długo rosta, że wszystkie części ciała wstydlivsze okryć mogą. K temu, że tych części ciała w sprawach przyrodzonych niewieście się dotykać nie jest potrzeba, co to mężom pospolita. I barzo dziwnie przystojnie natura to sprawiła, że bezpieczniejszym i skrytszym miej-

¹ Job ultimo. ² Num. 31. ³ Deut. 21.

scem je opatrzyła, nie tak jako męża. Nad to daleko są wstydlivsze, niż mężowie. Przetoż częstokroć się trafia, iżby wolała umrzeć, niżby się z tym lekarzowi odkryć, oglądać, albo pomacać dla uleczenia dać miała, gdyby co niebezpiecznego z strony zdrowia tam na tym miejscu przypadło. A tę wstydlivość uczciwą, gdy prawie ku śmierci się przybliżają, albo też i umierają zachowują, co się więc na tych ukazuje, które w wodzie giną. Abowiem jako pisze Plinius i doświadczanie świadczy, że niewiasta umarwszy leży na brzuch, a mąż wznak pływa. K temu, iż u człowieka członek nagodniejszy, którymeśmy od inych niemych żwirząt różni i okazujemy naturę boską, jest głowa, a w niej oblicze. A głowa u mężczyzn szpeci się obłysieniem, a u niewiasty zaś za osobliwym przywilejem natury nie łysieje. Nad to oblicze u mężów broda im barzo nienawisną tak barzo częstokroć bywa oszpecone i włosy smrodliwemi zarasta, że je ledwo rozeznac od niemych bydlat. A u niewiast zaś jednaka twarz czysta a chędoga. Przetoż prawem tablic dwunaście było to obwarowano, aby niewiasty jagód nie goliły, żeby im tak kiedy broda nie urosła a wstydbę się zasłonił.

Też chędogości a czystości niewieściej ze wszecch dowodów to jest napewniejszy, iż niewiasta gdy się raz chędogo umyje, ilekroć zaś potym czystą się wodą płócze, żadnej plugawości woda nie zdejmuję. A mąż lepak, aczkolwiek się umyje, ilekroć się potym umywa, maści wodę i plugawi. K temu za sprawą przyrodzenia miejscej skrytszemi każdego miesiąca niewiastom zbytki odchodzą, które mężom przez twarz, daleko godniejszą czastkę ciała człowieczego, ustawicznie wypływają¹.

¹ Ovidius.

Jeszcze nad to gdyż między wszytkimi zwirzety tylko to ludziom jest dano, aby ku niebu oblicze swe podnosili, przyrodzenie i szczęście dziwnie w tym niewiasty opatrzyło, iż gdyby z przygody upaść miały, tedy się pospolicie wznak obalają, a nigdy, choćby też chciały, na twarz nie padają.

Ale abyśmy i tego nie opuścili, azaż w stworzeniu rodzaju ludzkiego nie widzimy, że przyrodzeniem albo naturą niewiasta męża przechodzi? Co ztąd jasnie obaczono być może, iż tylko nasienie samo niewieście, za świadectwem Galena i Awicenny¹, jest materją a żywnością płodu; mężczyńskie bynajmniej, które mu niejaki obyczajem jako przypadek przyłącza się. Abowiem jako prawo mówi: wielki a osobliwy to dar jest niewieście, począc i płód poczęty chować. A z tej przyczyny więcej widzimy dziatek podobnych matkam, iż się z ich krwi zrodziły. A to nawięcej w kształcie ciała, a zawždy w obyczajach, abowiem jeśli matki głupie, i dziatki ich głupie bywają, jeśli matki roztropne i dziatki ich roztropne. W ojcoch zaś przeciwnym obyczajem, którzy jeśli są mądzy, częstokroć syny głupie miewają, a głupi ojcowie syny mądre, by tylko matka była mądra. I nie jest żadna insza przyczyna czemu matki więcej syny swe miłują, niż ojcowie, jedno iż daleko więcej czują i mają w nich swego niż ojcowie. A dla teje przyczyny, których powiedział, mni mam, że też to mamy z przyrodzenia, iż więcej matkę miłujemy, niż ojca.

Także też z tej przyczyny, natura niewiastom takiej mocy mleko dała, iż nietylko małe dziatki wychowują, ale też i chore ulecza, a dorosłemu każde-

¹ Galenus 2. de spermate etc. 14.

mu ku zdrowemu życiu dopomaga. O czym pewny przykład mamy u Waleryusza¹ o niejkiej młodzieuchnej niewiastce z pospólstwa, która matkę swoją w więzieniu tak karmiła, gdyżby była od głodu umrzeć musiała, dla której pobożności zdrowie matce a obiema wiekuiata żywność dane są, a ona kłoda poświęcona jest kościołem pobożności.

A zawždy się to okazowało, że niewiasta jest pobożniejsza i miłosierniejsza, niż mąż, co i Aristoteles, że to jest własna rzecz niewieścia, opisuje². I mni mam, że z tej przyczyny mówił Salomon³: gdzie nie masz niewiasty, wzdycha chory, albo iż w usłudze i pilności chorym dziwnie jest przychylna i chutliwa, abo iż mleko niewieście jest chorym, mdłym, też już śmierci bliskim prędkie a osobliwe lekarstwo, aby zaś ku zdrowiu przyść mogli. Przetoz jako lekarze powiadają, ciepło brodawek ich piersi zbyt starym mężom przyłożonych do piersi, wzbudza w nich ciepło przyrodzone, przymnaża go i zachowuje. O czym też Dawid dobrze wiedział, który Abizaak Sunanimicką dziewieczkę obrał sobie w starości, aby tak jej obłapieniem zagrzał się⁴.

Co się zaś tycze z strony urzędu onego świętego rodzenia, tedy i do tego chutliwsza jest białogłowa, bo to jawna rzecz, że mniej niż w dziesięci lat godzi się mężowi, mąż lepak nie tak. Nadto i to rzecz nie tajna, że nad insze wszystkie płód wydające, po porodzeniu prędeej zastępuje, owszem czytamy że i okrom męża niekiedy poczyna. Abowiem on zacny lekarz Awerrois⁵ napisał to o niejkiej niewieście, że w łaźni na tym miejscu siadszy, gdzie mąż siedział, zastąpiła. A co dzi-

¹ Vale. lib. 4. cap. 4. ² Arist. libro de Animalibus. ³ Eccle. 26.

⁴ 3 Reg. 1. Avernois 2. collig.

wniejsza, że niewiasta gdy zastąpi, a zachce się jej czego, nie szkodzi jej surowe mięso, ryby żywe, i częstokroć węgle, błoto, kamienie, maź i inie rzeczy jadowite je bez wszego naruszenia zdrowia, owszem się jej w pożytek a w posilenie ciała obracają. A ktoby czytał filozofy albo lekarskie księgi, dopioby się zdumieć musiał, co za dziwy natura niewieścia w sobie ma: z wiela przykładów jeden tylko na prędece przywiodę.

Przyrodzona choroba ich, nie tylko od kwartan, od puchliny, od wielkiej choroby, od trędu, od dziwnych melankolij a zawrócenia głowy i od inych tym podobnych szkodliwych chorób wolne czyni i inych wiele nie mniej podziwienia godnych rzeczy wykonywa, między którymi dziwy też i zapalenia gasi, nawalność uśmierza, wodne niebezpieczności skromi, wszystkie szkodliwe rzeczy odpadza, złośliwe psuje i dyabły odgania. A o inszych, których jest niemało, na ten czas zamileżeć muszę. Wszakże miasto zamknięcia tego dołożyć chcę, że w niewiastach, według pewnych z doświadczenia dowodów filozofów i lekarzów, jest dar boży podziwienia godny, że ony z własnego nadania swego to mają, we wszech chorobach siłami swemi uleczyć a poratować się mogą, nie używając w tym zkad inąd jakiej pomocy. Ale co jest dziwniejsza nad wszystkie inie dziwy, iż sama okrom męża niewiasta naturę ludzką wywieść może, czego mężowi Bóg dać nie raczył. Co się jaśnie między Turki a Machometany pokazuje, między którymi to jest mniemanie i owszem za rzecz pewną to mają, że się ich wiele zaczyna bez męża, które oni zowają językiem swym »nefesogli«, i tak twirdują, że są niektóre wyspy, na których niewiasty z wiatru poczynają, czego my jednak, żeby to prawda być miała, nie pozwalamy. Gdyż sama tylko Panna Marya, sama

ta, mówię, bez męża poczęła pana Krystusa, i porodziła syna z własnej istności swej, a przyrodzoną płodnością. Abowiem błogosławiona Panna Marya jest prawdziwa a własna matka pana Krystusowa a on też prawdziwy a własny syn Panny Maryej: a mówię że własny, iż człowiek jest i k temu własny syn panieński, ile ztąd, że nie była namniej winna naruszenia natury swej. Dla tegoż też nie w boleści porodziła, ani była pod mocą męża, owszem się stała za uprzedzeniem błogosławieństwa tak płodna, że nie potrzebowała ku poczęciu żadnej pomocy męskiej.

Między zaś niememi rzeczami znajdują się niektóre samice, że się bez samców mnożą, jako są sępów samice, o których pisze Origenes przeciw Faustusowi,¹ ale też są i niektóre świerzopki, które iż z wiatru Zefiru, który ze wschodu powiewa poczynały, za starych wieków jest rzecz doświadczona,² o których tak śpiewają:

Stoją wszystkie na górach,
gęby otworzywszy,
Wdzięczne wianie przyjmując
k nim się obróciwszy,
I częstokroć bez wszego,
samców swych złączenia,
Z wiatru zefirowego
dostają brzemia.³

Cobym też o mowie, darze bożym, powiedzieć miał, którym przechodzimy wszystkie inne nieme żwirzeta, który dar boży Trismegistus Merkuryusz szacuje tak

¹ Origenes in primo contra Faustum. ² Vergil. ³ Georgic. ³ Pin[darus] 12.

drogo jako nieśmiertelność. Tymże obyczajem i Hezyodus skarbem to człowieczym mianuje.¹ Zaliż tedy niewiasta w mowie nad męża nie jest przyjemniejsza, dostateczniejsza a wdzięczniejsza? Izaliż ile nas kolwiek jest ludzi, nie od matek, abo mamek napirwej się mówić uczymy? Zaprawdę samo przyrodzenie, które jest wszech rzeczy sprawcą, pilnie w tym usługując narodowi ludzkiemu, ten naród niewieści obdarowało, że ledwie kędy naleść możesz niewiastę niemą. Zaprawdę ślicznie a chwalebnie w tym męża przechodzą, w czym ludzie insze nieme żwirzeta.

Ale puściwszy ty rzeczy świeckie na stronę ku Pismu świętemu się wróćmy, a od nich jako z źródeł nabożeństwa naszego rzecz zacniemy. Napirwej tedy pewnie to wiemy, że pan Bóg dla niewiasty mężowi błogosławić raczył, którego błogosławieństwa mąż jako niegodny mieć nie mógł, póki niewiasta nie była stworzona. Do czego właśnie należy i ono co Salomon w przypowieściach swych pisze:² kto najdzie żonę dobrą, najdzie rzecz dobrą, i bierze błogosławieństwo od Pana. Także i ono, co tenże na drugim miejscu powiada: żony dobre mąż błogosławiony, liczba lat ich dwojaka³. A żaden człowiek w godności nie może być przyrównany onemu, któryby tego był godzien, aby miał dobrą niewiastę. Abowiem jako powiada Ecclesiasticus: niewiasta dobra jest łaska nad wszystkie łaski.⁴ A przetoż z tej przyczyny Salomon w przypowieściach nazywa ją koroną mężową.⁵ A Paweł święty zowie ją chwałą mężową:⁶ a wykłada się chwała, dokonanie a dopełnienie rzeczy uspakającej się i rozkoszującej

¹ Hesiodus. ² Prov. 18. ³ Eccle. 26. ⁴ Eccle. 26. ⁵ Prov. 12. ⁶ 1 Cor. 11.

w skończeniu swym, to jest, gdy już rzeczy onej nie więcej przydano być nie może, aby jej doskonałość pomnożyć się mogła. Dla tegoż niewiasta dokonczenie, dopełnienie, szczęśliwość, błogosławieństwo i chwała jest mężowa, a jako Augustyn święty powiada napirwsze towarzystwo narodu ludzkiego w tej śmiertelności. ¹ Z teje przyczyny każdy człowiek miłować ją musi, której gdyby kto nie miłował, któryby ją w nienawiści miał, daleki jest nie tylko od ludzkości i uczynności, ale od wszech enót.

A tuby się przytoczyć mogły ony tajemnice żydowskich kabalistów, jako się stał błogosławionym od pana Boga Abraam przez niewiastę Sarah, odjąwszy od imienia niewieściego H, a przyłożywszy ją imieniowi męskiemu, i przezwan jest Abraham ². Także też jako Jakób doszedł błogosławieństwa przez niewiastę matkę swoją ³. A takich przykładów wiele się najduje w Piśmie świętym, których nie jest potrzeba, abym na tym miejscu wykładać a przytaczać miał. A przetoż błogosławieństwo dane jest dla niewiasty, a zakon dla męża, zakon mówię gniewu a przeklęctwa, gdyż mężowi zakazano było owocu z drzewa, a nie niewieście, która jeszcze na ten czas stworzona nie była, abowiem się tak panu Bogu wnet z przodku upodobało, aby ona od tego wolna była, przetoż mąż jedząc ją zgrzeszył, nie niewiasta, mąż przywiódł śmierć, nie niewiasta. I my wszyscy zgrzeszyliśmy w Adamie, nie w Ewie, i grzech on pirworodny nie od matki niewiasty, ale od ojca męża bierzemy.

A z teje przyczyny Stary Zakon każdego męszczyznę obrzezować kazał ⁴, to jest grzech pirworodny,

¹ Augusti. ² Genes. 17, 27, 28. ³ Genes. 27. ⁴ Genes. 17.

a białychgłów bez obrzezania zaniechał, stanowiąc to, aby tylko w tej płci ten był karan, który zgrzeszył. I z teje przyczyny pan Bóg nie sfukał niewiasty, że jadła ¹, ale że dała powód do złego mężowi, a to z nieroztropności, przeto że od dyabła kuszona była. Przetoż mąż z pewnej wiadomości zgrzeszył, a niewiasta obłądziła się z niewiadomości a z zwiedzenia. Abowiem i od dyabła przodkiem jest kuszona, jako ta, którą on uznał być stworzeniem ze wszech nazacniejszym. A jako mówi Bernard święty: ² widząc dyabeł dziwną śliczność jej, widząc ją być takową, jaką ją przed tym w boskiej jasności poznał był, która nad wszystkie anioły radowała się z rozmowy bożej, rzucił się na samą niewiastę zazdrością dla jej zacności. A przetoż pan Krystus narodziwszy się światu temu pokorniuchny, aby tak pokorą swą pychę grzechu pirwszego ojca zgładził, przyjął płęć mężczyńską, jako podlejszą, nie płęć niewieścią zacniejszą i ślachtetniejszą. Nadto, iżesmy byli potępieni dla grzechu męża, nie niewiasty, chciał pan Bóg, aby w teje płci, w której się grzech stał, w teje się stało i zgładzenie grzechu, a która płęć z niewiadomości zwiedziona była, przez też aby się stała i pomsta. Przetoż do węża rzezono jest, iż niewiasta, albo jako własniej a prawdziwiej czytamy, iż nasienie niewieście zerze głowę jego ³, nie mąż ani nasienie mężowo. I mnie mam, że to ztąd przyszło, dlaczego rząd kapłański zlecon jest od kościoła mężowi a nie niewieście, iż każdy kapłan znaczy pana Krystusa, a pan Krystus pirwszego człowieka grzesznego, to jest Adama. A ztąd już wyrozumieć każdy może on kanon ⁴, który się poczyna: »ten obraz«, powiadając, że niewiasta nie jest stworzona

¹ Genes. 3. ² Bernard. ³ Genes 3. ⁴ 33, q. 5. „Haec imago“.

na obraz boży, to jest, na cielesne podobieństwo pana Krystusowe. Dla tegoż Bóg, Krystus pan, nie chciał być synem mężowym, ale synem niewiasty, którą tak barzo uczył, że z samej niewiasty ciało przyjąć raczył. I dla niewiasty rzeczon jest synem człowieczym, nie dla męża. A ten ci to jest on niewymowny dziw, któremu się z podziwieniem dziwuje prorok: iż niewiasta ogarnęła męża, to jest, gdy płeć męską panna ogarnęła a nosiła w ciele pana Krystusa ¹.

Tymże obyczajem wstawszy z martwych pan Krystus napirwej się niewiastam ukazał ², a nie mężom. I nie tajemna to, że po śmierci pana Krystusowej mężowie w wierze postłabili ³, a tego nigdzie nie znajdujemy, aby kiedy niewiasty od wiary krześcijańskiej odstąpić miały. Także też nigdy żadne z strony wiary przesładowanie, żadne kacerstwo, żadny błąd w wierze od niewiast się nie wszczął, a o mężoch inaczej się znajduje. Pan Krystus jest wydan, przedan, kupion, oskarżon, potępion, cierpiął, ukrzyżowan i zabity przez kogo, jedno od mężów ⁴. Owszem też od Piotra zwolennika swego zaprzan, a od inszych opuszczon, tylko od samych niewiast aż na śmierć i do grobu naśladowan. Nadto też i żona Piłatowa poganką będąc więcej się starała o wybawienie pana Jezusa ⁵, niż który z mężów, też z onych, którzy weń wierzyli. Co większa, że wszystko zgromadzenie teologów to twirdzi, że na ten czas kościół nie gdzie indzie był, jedno przy samej niewieście, to jest, przy Pannie błogosławionej Maryjej, a z tej przyczyny słusznie zowią ją świętym i nabożnym nazwiskiem płci niewieściej.

¹ Hier. 3. ² Ioan. 20. ³ Marc. 16. ⁴ Luc. 24. ⁵ Matt. 27.

A jeśliby też kto chciał rzec z Arystotelesem, że między wszemi żwirzety są samcowie namocniejszy, roztropniejszy, i ślachtetniejszy ¹, takowemu odpowiedź daje nazacniejszy doktor Paweł święty mówiac: które rzeczy głupie są tego świata wybrał Bóg, aby zawstydził mądre, a mdłe rzeczy świata, wybrał Bóg, aby zawstydził ty, które są mocne, a podłe rzeczy świata i wzgardzone wybrał Bóg i ty, których nie masz, aby zepsował ty, które są ². Abowiem któż między mężmi we wszystkich użyzonych od pana Boga darzech nad Adama był zacniejszy? a niewiasta go nachyliła ³. Któż mocniejszy nad Samsona? niewiasta moc jego zwyciężyła ⁴. Któż był, któryby się w czystości więcej kochał jako Lot? wszakże go niewiasta w plugastwo przywiodła ⁵. Kto nad Dawida nabożniejszy? niewiasta strwożyła jego świętobliwość ⁶. Kto mędrszy nad Salomona? niewiasta go zwiodła ⁷. Kto cirpliwszy nad Joba, którego dyabeł złupił ze wszej szczęśliwości, czeładź i syny pobił, a samego wrzody, ranami i ciałem wszystko dziwnemi boleściami zaraził ⁸, wszakże od szczyrości a cirpliwości ku gniewu przywieść go nie mógł, a niewiasta go przywiodła, w czym daleko dyabła przeszła, i śmielsza a wszeteczniejsza, którego pobudziła ku przeklinaniu. A jeśliby się godziło albo przystało i samego pana Krystusa w to porównanie powołać, nad którego nie mocniejszego, nie mędrszego, gdyż jest mądrość Boga wiecznego i moc, iżaliż i ten od onej chanaanjskiej niewiastki przewyciężyć się nie dał, mówiac: nie jest dobra rzecz brać chleb synowski, a psom da-

¹ Arist. lib. de animalibus. ² 1 Cor. 1. ³ Genes. 2. ⁴ Judic. 14. 16. ⁵ Genes. 19. ⁶ 2 Reg. 11. ⁷ 3 Reg. 11. ⁸ Job.

wać¹. Która mu odpowiedziała: taki jest miły panie, wszakże i szczeniátka jedzą odrobiny, które padają z stołów panów ich. I gdy obaczył pan Krystus, że tym dowodem przekonać jej nie mógł, błogosławił jej rzekąc: niechci się stanie, jako chcesz. I któż nad Piotra świętego między Apostoły był w wierze zapalczywszy? a niewiasta go, wielkiego pasterza kościelnego, ku zaprzeniu się pana Krystusa przywiodła². Niech mówią co chcą ci, którzy się kanony papieskimi sprawują, że kościół ich zbłądzić nie może³, papież niewiasta, chytrnością swą osobiwą ji oszukała⁴.

Aleby kto rzekł, że się to więcej ku pohanbieniu niewieścieniu ściąga, niż ku chwale; któremu niewiasty tym obyczajem tę odpowiedź dadzą. Jesliby która rzecz z naszych miała albo jakiemu dobru, albo też i żywotowi ułomek jaki uczynić, tedy ja wolę ciebie zatracić, niż się sama dać zatracić. A to z przykładu trzeciego Innocentiusa papieża, który w niejakim dekretalnym liście swym do niektórego kardynała posłanego od stolca rzymskiego napisany zostawił: jesliby do tego przyszło ażebym ja pohanbion być miał, wolałbym, żebyś ty pohanbion był. Nadto prawa miejskie tego niewiastom pozwalają, że się im godzi z przygody a z szkody cudzej ostrożnemi być. Owszem Pismo święte zaż nie często błogosławi i wynosi nieprawości niewieściej więcej niż męża dobrze czyniącego? Zaż nie chwali Rachel, która ojca swego obrazków szukającego, nadobnym zmyśleniem oszukała⁵? Zaż też i Rebeka, iż przez zdradę Jakóbowi otrzymała błogosławieństwo ojcowskie, i potym jako ostrożnie usmierzyła gniew brata jego Ezau⁶.

¹ Matt. 15. ² Ioan. 18., Matt. 20., Marc. 14., Luc. 22.

³ 14 q. 1. »A recta«. ⁴ Plat. de Ioann. VIII. ⁵ Genes. 31. ⁶ Genes. 27.

Raab nierządnicą oszukała ty, którzy szukali szpiegów Jozue, a policzono jej to ku sprawiedliwości¹. Wyszła też Jahel przeciw Zizarze, i rzekła k niemu: wnidz do mnie, panie mój, i gdy jej prosił o radę, dała mu szkopiec mleka i przykryła go leżącego, a gdy spał Zyzara, weszła chcąc go zakryć, i wbiła goźdz w głowę jego, a zabiła go, który się jej był zwierzył ku zachowaniu, a za tak wielką zdradę mówi Pismo: niech będzie błogosławiona między niewiastami Jahel w przybytku swym².

Czytajcież też historią Judith, a pilnie pamiętajcie słowa jej które mówiła Olofernowi³. Abowiem tak tam mówi: przyjmij słowa służebnice twojej, abowiem jeśli się według nich rzadzić będziesz, doskonałym cię pan uczyni, a przyszedszy wszystko opowiem, tak, że cię przywiodę przez pośrodek Jeruzalem, i będziesz miał w mocy swej wszystkie lud Izraelski, jako owce, które mają pasterza, a nie szczeknie przeciw tobie i jeden pies, abowiem mi to wszystko opowiedziano jest opatrnością bożą, a uspokoiwszy tak łagodnymi słowy Oloferna, gdy usnął ucieła głowę jego. Proszę cię, któraż rada mogła być niezbożniejsza, która chytrność okrutniejsza, która zdrada obłudniejsza wymyślona być mogła, a tę dla tego błogosławi, wychwala i wynosi Pismo, i daleko niezbożność ta niewieścia za lepsze policzona jest, niż który mąż dobrze czyniący.

Azaż nie dobrą rzecz uczynił Kaim, gdy ofiarował za ofiarę pirwazniki co najlepszego zboża, a dla tego odrzueon jest od Boga: zaż i Ezau nie dobrze uczynił, gdy z posłuszeństwa pobożnego ułowiwszy pokarm zgrzy-

¹ Jozue 2. ² Judic. 4. ³ Judit. 11.

białemu ojcu, a tymczasem oszukany był w błogosławieństwie i miał go Bóg w nienawiści. Oza będąc poruszony nabożeństwem, chcąc poratować archy już upadającej, nagle zdechł. Król Saul poraziwszy Amalechity gotował co tłustsze bydło na ofiarę panu Bogu, a w tym z królestwa jest zrzucen i podany duchowi złośliwemu. Wymawia też Pismo z nierządu córki Lotowe, a ojca pijanego nie wymawia, owszem potomstwo jego odrzucone jest z kościoła bożego. Tymże obyczajem wymawia nierządną Tamar, i powiada ją być sprawiedliwszą niż Juda patryarcha, owszem zdradliwym nierządem swym zasłużyła sobie być w linii zbawiciela naszego. Ruszcież się tedy teraz mężowie mocni a duży, i wy wszyscy szkolni doktorowie a nauczycielowie, a tak wielą przykładów dowodźcie przeciwnego onego wyroku swego, iż lepsza jest niezbożność męża, niż dobrze czyniąca niewiasta. Ale go zaprawdę obronić nie będziecie mogli, chybażyście się uciekli do podobieństw, które-miżyście nic inszego dowieść nie mogli, jedno iż jedneży wagi jest z mężem niewiasta.

Ale się na ten czas ku swemu przedsięwzięciu wrócimy, zacności tak naszczęśliwszej płci nad wszystkie insze ten dowód najjaśniejszy być może, iż nagodniejsza ze wszęgo stworzenia, nad którą żadne insze nigdy godniejsze nie było, ani będzie, niewiasta była, mówię, Panna błogosławiona Marya, która jest poczęta krom grzechu pierworodnego, nad którą i pan Krystus z strony człowieczeństwa swego większym być nie może. Abowiem mocny to jest dowód Arystotelesów. Którego rodzaju najlepsze jest ślachtetniejsze niż najlepsze drugiego rodzaju, ten rodzaj jest nad drugi ślachtetniejszy: w niewieścim rodzaju najlepsza jest Panna Marya; w mężczyńskim nie powstał większy nad Jana Krzyciela,

wszakże tego jako wysoko przewyższa Panna błogosławiona, która jest wywyższona nad wszystkie kory anielskie, nie masz żadnego z ludzi krześcijańskich, któryby tego nie wiedział. Tymże obyczajem będzie się godziło argumentować albo wywodzić: którego rodzaju nagorsze gorsze jest nad nagorsze drugiego, ten rodzaj być też musi nad on napodniejszy. A wiemy to dobrze, iż naszkodliwsza i nagorsza ze wszęgo stworzenia rzecz jest mąż; chociaż ten będzie Judasz, który pana Krystusa wydał, o którym pan Krystus mówi raczy: dobrze było człowiekowi onemu by się był nie urodził¹, chociażby też nadeń gorszy był przeciwnik jaki pana Krystusów, w którymby wszystka moc szatańska przebywała. Nad to, wiele nam mężów Pismo pokazuje, którzy są na wieczne męki potępieni, a o żadnej niewieście potępionej nigdzie nie czytamy.

Ku tym świadectwom przyłożyć się też mogą niektóre z niemych żwirząt, zwłaszcza królowa nad wszystkimi ptaki i nasłachtetniejsza, która jest orzeł, zawždy samica, a nigdy samiec nalezion nie bywa. Egipczykowie też powiedali o Fenixie ptaku jedynym, który też nigdy nie był samiec jedno samica. A zaś obyczajem przeciwnym jest wąż królik, którego niektórzy zowią bazyliżkiem, który jest nazaraźliwszy, tylko samiec, który aby kiedy miał być samicą, jest rzecz niepodobna.

Nad to zacność tej płci, dobroć i niewinność tymi dowody dosyć dostatecznie okazana być może, abowiem wszystkiego złęgo początek jest od mężów, a nie od niewiast. Gdyż pierwszy oćiec nasz Adam zakon pański

¹ Mar. 14.

przestąpić śmiał¹, wrota niebieskie zamknął i wszystkie nas uczynił winnymi grzechu i śmierci. Wszyscyśmy bowiem zgrzeszyli i umieramy w Adamie a nie w Ewie. Tegoż syn pirworodny wrota piekielne otworzył². Tenże pirwszy zawisny, pirwszy bracki mężobójca, pirwszy rozpaczający o miłosierdziu bożym, pirwszy o dwu żonach Lamech³, pirwszy pijanica Noe, pirwszy obnażca sromoty ojcowskiej syn on Noego Cham⁴, pirwszy okrutnik i bałwochwalca Nemrot, pirwszy cudzołożnik mąż, pirwszy plugawiec a nierządnik mąż, nad to napirwej mężowie z dyabły się sprzymierzali i sprosne kuńszty wynajdowali. Mężowie synowie Jakóbowi napirwej brata przedali⁵, Farao on w Egipcie napirwej pobił dziatki⁶, napirwej mężowie przeciw przyrodzeniu sprośnie się pomazali, o czym świadczy Sodoma i Gomora, miasta⁷ zacne onych czasów, które zginęły dla rozpustności mężów; wszędy prawie czytamy, że mężowie z upornej rozkoszy miewali po dwu i po wielu żon, z wielą nierządnie obcuający, o cudzołożnikoch, nierządnikoch. Tacyc byli wielożenicy i wiele miłośnie mający mężowie oni Lamech, Abraham, Jakób, Ezau, Joseph, Mojżesz, Samson, Helkana, Saul, Dawid, Solomon, Assur, Roboam, Abia, Kaleph, Asswerus i inych niezliczona wielkość, z których każdy mieli żon i nierządnie wiele. Nadto mało na tym mając, czyniac dosyc swej wolej, z służebnicami ich obcowali. A niewiasty żadnej nie znajdujemy, krom jednej Bersabej, któraby na jednym mężu nie przestawała, i żadnej nie najdziesz, któraby mieć miała dwu mężów, jeśliż z pirwszym mężem płód miała. Abowiem niewiasty wstydem a wstrzy-

¹ Genes. 3. ² Gene. 4. ³ Genes. 9. ⁴ Gene. 10. ⁵ Gene. 37.

⁶ Exod. 1. ⁷ Genes. 18.

małością daleko powściągliwsze niż mężowie, o których częstokroć czytamy, gdy były niepłodne, chroniły się towarzystwa mężów swych, a insze im żony jednały, jako Sara, Rachel i inych wiele niepłodnych¹, które służebnice swe mężom dawały, aby potomstwo po sobie zostawić mogły. I którzyż kiedy, proszę cię, z mężów choć też i nastarszy, oziębły, niepłodny i w sprawie małżeńskiey nিকেzemny, był tak przychylny a łaskawy i lutościwy przeciw żonie, aby jej na swe miejsce inego zastępcę dać miał, któryby płodny żywot jej oczyszczył a ochłodził; aczkolwiek czytamy, że Likurgus i Solon ustawili byli takie prawa, jeśliżby który starzec abo niedołężny pojął dzieweczkę, aby wolno było żenie z młodzieniaszków godnych jednego sobie obrać, siłami i obyczajami ozdobnego, któryby z nią mile poigrał a popieścił się, tylko płód aby przy mężu został, jednak tego, coby się narodziło, prze tę przyczynę nie miano zwać bękartem albo z cudzołóstwa urodzonym; wszakże takowe prawa czytamy, że były ustawione, ale nie czytamy, aby je chowano, nie tak dla tego, żeby im mężowie z twardości swej dopuścić tego nie chcieli, jedno iż niewiasty z powściągliwości swej na nie przyzwolić nie chciały.

Jest jeszcze niewymowna liczba przewybornych białychgłów, które niewymownym wstydem swym i miłością małżeńską daleko mężę przeszły, jako była Abigail żona Nabalowa, Arthemizia Mauzoleusowa, Argia żona Pollinixa Tebańczyka, Julia Pompejusowa, Porta² Katonowa, Kornelia Grachusa, Messalina Sulpicego, Alceste Ademeta, Hipsikratea Mitridata, Pontskiego króla żona, także Dido, która założyła Kartago miasto wiel-

¹ Genes. 16 et 30. ² tak, zamiast Poreya.

kie, niż Lukrecya rzymska, Sulpicya Lentulusowa. I inych jest niewymowna wielkość, których panieński wstyd i śmiercią odmienion być nie mógł, o czym przykładów przed oczyma dosyć mamy: jako była At[a]lanta Kalidonia, Kamilla Wolska, Iphigmea [tak] grecka, Kassandra i Kryza. Przełóżmyż do tych ony panny lacedemońskie, sparcyatskie, milezyjskie i tebańskie i insze niezliczone, które nam wyliczają żydowskie, greckie i pogańskie historye, u których panieństwo w większej wadze było, niż królestwa, naostatek aniż żywot. A jeśli byś też chciał pobożności ich przykłady wiedzieć, między inszemi masz, jako się zachowała przeciw ojcu Klaudya mniszka, a przeciw matce ona młodziechna z pospólstwa, o którejeśmy wyższej przypomnieli.

Aleby kto na plac przywieść mógł Samsonowe, Jazonowe, Deipheba, Agamemnona nieprzystojne a sromotne małżeństwa i dziwne trajedye. Ale i w ty toby chciał z pilnością wejrzeć, najdzie, że je fałszywie obwiniano, z których nigdy się nie trafiło, aby mąż dobry miał mieć złą żonę. Gdyż złych żon nie miewają, jedno źli mężowie, którym aczby się trafiły dobre, tedy częstokroć z ich przyczyny zepsować się muszą. Co mnimasz, gdyby się godziło niewiastom prawa stanowić, historye pisać, jakieby trajedye pisać mogły o niewymownej złości męskiej, między któremi barzo się wiele najduje mężobójców, złodziejów, drapieżców, fałszerzów, paliczów, zdrajców, którzy za czasu Jozuego¹ i króla Dawida² w tak wielkim zgromadzeniu łotrowali, że nad swemi rotami obierali sobie książęta, alec jeszcze i dziś jest ich niezliczona liczba. I z tej przyczyny prawie wszystkie więzienia pełne chłopstwa, wszędy scirwów ich

¹ Jozue 7. ² 2 Reg. 19; 3 Reg. 4.

pełno. Niewiasty lepak wszech nauk wyzwolonych i wszelkiej enoty a uczynności były wynalęscami, co nam jasnie tych enót i nauk imiona niewieście pokazuja. Do czego i ono przyłożyć się godzi, iż wszytek okrąg świata od imion niewieściech zowają, to jest od Azyej nimfy, od Europy córki Agenora, od Libiej córki Epaphi, którą też i Afryką zowają.

Nadto jeśli byśmy wszystkie rodzaje enót obeść chcieli, wszędy najdziemy, że niewiasta przednie miejsce ma. Abowiem niewiasta była, która napirwej panieństwo panu Bogu poślubiła dziewica Marya, która potem była matką bożą. Niewiasty prorokinie daleko więcej były natchnione duchem bożym, niż mężowie. Co za świadectwem Laktanciusa¹, Euzebiusa² i Augustyna³ o Sybilach jasnie się pokazuje. Tymże obyczajem Marya, siostra Mojżeszowa, prorokinią była i gdy był pojman Jeremiasz, żona wnuka jego imieniem Ołda, gdy miał zginąć lud Izraelski, nad siły męskie prorokinią jest uczyniona⁴. Wejrzymy jedno pilnie w Pismo święte, obaczmy tam stateczność niewieścią w wierze i w inych enotach daleko chwalebniejszą niż męską, jako w Judith, Ruth, Hester, które taką chwałą są uczcione, że w księgi święte imiona ich są włożone. Abraham on, którego aczkolwiek dla stateczności wiary Pismo zowie sprawiedliwym, przeto że uwierzył panu Bogu, wszakże podan jest w posłuszeństwo zenie swej Sarze i głos pański rozkazuje mu: to wszystko coć jedno powie Sara, abyś słuchał głosu jej⁵. Tymże obyczajem Rebeka mienie wierząc szła pytać pana Boga i będąc godna odpowiedzi jego, usłyszała rzecz dziwną: dwój naród w ży-

¹ Lactanc. lib. institut. ² Euseb. de praep. evang. ³ Augu. de civitate Dei. ⁴ Exod. 5; 4 Reg. 22; 2 Par. 34. ⁵ Gene. 21.

wocie twoim i dwój lud z żywota twego rozdzielon będzie. Wdowa też ona Sareptańska uwierzyła Heliaszowi, aczkolwiek jej rzecz trudną powiedział. Tymże obyczajem Zacharyasz będąc strofowan od anioła dla niedowiarstwa, stracił mowę. A Elżbieta żona jego żywotem i głosem prorokuje i jest zalecona, iż wiernie uwierzyła, która też zaś zaleca błogosławioną Pannę Maryą, mówiąc: błogosławiona, któraś uwierzyła tym rzeczam, które są powiedziane od pana. Także też i Anna prorokini po objawieniu Symeonowym wyznawała pana Boga i opowiadała o nim wszystkim tym, którzy słuchać chcieli, którzy oczekawali odkupienia Izrael. Miał też Filip cztery córki panny, które prorokowały. Cóż rzekę o Samarytance onej, z którą pan Krystus rozmawiał u studniej i będąc nasycen wiarą, która uwierzyła, zaniechał pokarmów przyniesionych od swych apostołów. K czemu przyłożyć możesz wiarę onej niewiasty pogańskiej i drugiej, która cirpiała niemoc krwawą. Zaż też wiara i wyznanie Marty¹ nie było równe wyznaniu Piotrowemu? A w Maryej Magdalenie jaka stateczność wiary była, z ewangeliej świętej jaśnie się pokazuje². Abowiem ona w ten czas, kiedy nawyżsi kapłani i żydowie ukrzyżowali pana Krystusa, płakała pod krzyżem, maści przyniosła, w grobie go szuka, pyta oń ogrodnika, bogiem go być wyznawa, bieży do apostołów, opowiada im, że wstał z martwych³, oni wątpią, a ta mocnie wierzy. Cóż też rzekę o onej świętej niewieście Pryscilli, która Apollo męża apostolskiego i w zakonie uczonego biskupa Koryntskiego wywodziła⁴. Nie wstydał się apostoł uczyć się od niewiasty tego, czego by w kościele uczyć miał. Przydajże k tym ony, które cir-

¹ Matt. 27 i 28. ² Mar. 15 et 16. ³ Luc. 23 et 24. ⁴ Actu. 18.

pliwością męczennicza, na śmierć nie dbając, oświadczyły stateczność wiary swej, których było nie mniej niż mężów. I tu na tym miejscu zamilczeć się nie godzi matki onej dziwnej i u ludzi dobrych pamięci godnej, która gdy przed jej oczyma okrutną męką tracić miano siedm synów, nie tylko to z dobrym umysłem znaszala, ale je statecznie a mężnym sercem ku śmierci upominała, naostatek i sama we wszem dufając panu Bogu, dla praw ojezystych żywota dokonała¹. Izaliż też Theodelmia, bawarskiego króla córka, Longobardów i Greizilla, Henryka pirwszego cesarza siostra, Węgrów, a Klotildis, burgundzkiego króla córka, Francuzów i Apostola niejaka niewiastka stanu podłego Hiberów, każda z osobna, niezliczoną wielkość ludzi na wiarę krześciańską nie nawróciły? K temu ta ze wszech nabożniejsza płeć sama tylko jest, w której aż po dziś dzień wiara powszechna krześciańska i sprawy doskonale pobożeństwa jasne są. A żeby kto nie wątpił, że niewiasty wszystko to wykonać mogą co i mężowie, przykłady to jasnemi pokazemy i dojdziem tego, że nigdy tak dobry uczynek w każdym rodzaju cnót od mężów nie był wykonany, którego by równie i tak świetnie niewiasty nie uczyniły. Znaczne były onych czasów na kapłaństwie u poganów Melissa Cybeles, od której imienia wszystkie insze boginie kapłanichy potym nazwane są Melisse. Nuż Hypekaustris, która była kapłanem Minerwy boginie, Mera Weneris, Iphigenia Diany, także też i Bachusowe barzo sławne, jako Tyades, Menades i Bakche, Eliades, Mimalonides, Edonides, Euhades, Bassarides, Triaterides. Także też i u żydów Marya siostra Mojżeszowa, współ z Aaronem wchodziła do miejsca świętego i miano ją

¹ 2 Macch. 7.

sobie za kapłana. A w nabożeństwie naszym aczkolwiek niewiastom zakazano urzędu kapłańskiego, wszakże najdujemy w historyej, że niekiedy niewiasta mężem się rzkomo uczyniwszy, siadła na stoleu biskupa nawyższego. Nie tajno też to, że między naszymi wiele było opacich i księń, których się stary wiek nie wstydził zwać kapłany. Barzo sławne były prorokinie u wszytkich narodów, Kassandra, Sybille, Marya siostra Mojżeszowa, Delbora [!], Holda, Anna, Elizabeth, cztery córki Filipowe i wiele inych niedawnych wieków święte niewiasty, jako Brygida i Heldegardis.

Nadto w nauce czarnoksięskiej, tak dobrych jako i złych duchów posłuszeństwie, nad insze Cires a Medea daleko dziwniej się sprawowały snadź niż i sam Zoroastes, acz ich wiele jest tego mniemania, żeby ją on napirwej wynalazł. Nuż w nauce filozofiej zacnie się popisały Theano żona Pitagory i dziewczka jego Dania [!], jaśnie wykładając twarde wywody ojca swego. Nuż Aspazyja i Diotima ćwiczenia Sokratesowego i Mantyneia a Philezya Axiochia, które się u Platona uczyły. Także też Plotinus wychwala Geminam i Amphikleam, Laktancius Temisten. Kościół też z radością wyśpiewawa w Katarzynie świętej, która onego wieku dziewczką będąc, mądrością swą przeszła wszytki doktory. I tu się nam przypominieć nie godzi Zenobiej królowej, która się uczyła u Longina filozofa, którą dla osobliwej umiętności nauk przezwano Ephinisse, której świętobliwe sprawy Nikomachus po grecku wypisał.

Pódmżyż zaś do oratoriej a wirszów składania, ali najdziemy Armezya przezwiskiem Androgenea, Hortensya, Lukrea [!], Walerya, Kopolę, Zapnę, Korynnę, Kornificya rzymską i Erimnę Telią albo Tezbią, którą było przezwano Epigrammistą od pisanja wirszów. A u Sa-

lustiusa najdziesz Sempronią, u jurystów Kalpurnią i gdyby i dziś nie zakazano niewiastom uczyć się Pisma, dopirożby daleko w nauce i w dowcipie przeszły mężczyznę.

A o tym co rzecemy, iż z samej natury niewiasty wszytkich nauk rzemieśniki, co to każdy jaśnie baczyc może, przechodzą. Zaż grammatykowie nie chępią się z tego, że są mistrzami dobrze mówienia, a my się tego daleko lepiej uczymy od matek albo mamek, niż od grammatyków? Izaż Grachorów [!] nawymowniejszego języka matka Kornelia nie zmyśliła? i Sylem Aripithy Scytiej króla syna, Istreneuszowa matka języka greckiego nie nauczyła? Izaliż zawždy dziatki ty, które do inych krajów ku ćwiczeniu wożono, mowy matek swoich nie pamiętały? Przetoż nie z inszej przyczyny Plato i Quintilianus o obieraniu godnej mamki dziatkom z taką pilnością postanowili, aby tak dziecięciu język i mowa prawie a roztropnie formowana była. Nadto izaliż poetowie w swoich omyłkach a baśniach, także dyalektykowie w swojej swarliwej szczebiotliwości od niewiast nie bywają przekonani? Nigdy nie najdziesz oratora tak dobrego, albo tak szczęśliwego a wymownego, aby go miła niewiastka przekonać nie miała. Który rachmistrz nie prawie rachując, płacąc dług niewieście, oszukaćby ją mógł? Który muzyk albo śpiewak w śpiewaniu a w wdzięczności głosu z nią porównać może? Filozofowie, doktorowie, astrologowie izaliż w swych rozsądkach a uznaniu nad grube niewiasty częstokroć nie podlejszy bywają, owszem się wielekroć trafia, że babka przechodzi doktora? Sokrates, małż on ze wszech namędrszy, jeśli świadectwu Pithyusowemu wierzyć chcemy, już będąc nie młody nie wstydął się tego, aby się był mógł czego nauczyć od Aspazyej niewiasty, tym oby-

ezajem jako i Apollo teolog od Pryscille uczyć się nie sromął.

Jeśli byś się też o roztropność pytał, masz na przykład Opis między boginie policzoną, Plotynę żonę Trojanową, Amalazunthę królową Ostrogotów, Emilią Scipionową żonę, do których przyłoż Delborę niewiastę barzo roztropną, żonę Labidoth, która, jako czytamy w księgach sędziów żydowskich, sądziła nie mały czas lud izraelski i przychodzili do niej na sąd synowie izraelscy¹. Która też, gdy Barach nie chciał ku bitwie z nieprzyjacielem, obrana jest wodzem abo hetmanem nad wojskiem izraelskim i odegnawszy a poraziwszy nieprzyjaciele zwycięstwo otrzymała. Nadto czytamy w księgach królewskich, że Atalia królowa królowała i sądziła przez siedm lat w Jeruzalem. Tymże obyczajem i Semiramis po śmierci Ninusa króla sądziła lud przez czterdzieści lat. Owszem wszystkie królowe Kandackie w Etyopiej abo w murzyńskiej ziemi rozropne będąc i możnie królowały, o których jest wzminka w dziejach apostolskich. A dziwne rzeczy o nich pisze on wierny pisarz staradawnych rzeczy Iozephus. Tu też miejsce ma Nikaula królowa Saba, która przyjechawszy z granic ziemie słuchać mądrości Salomonowej², a za świadectwem pańskim potępić ma wszystkie męże Jerolimskie³. Była też i Technites niejaka niewiasta barzo mądra, która Dawida króla w pytaniu przekonała, przez podobieństwo uczyła i przykładem bożym uśmierzyła⁴. Opuścić się też tu nie godzi Abigail i Bathsaby, z których jedna męża swego od gniewu Dawida króla wolnym uczyniła, a po śmierci męża swego była królową

¹ Judic. 4. ² 3 Reg. 10; 2 Para 9. ³ Matt. 12, Lucae 11.
⁴ 2 Reg. 14; ... Reg. 25; ... Reg. 1.

i żoną Dawidową; a druga matka Salomonowa synowi swemu królestwo rozropnie uprosiła. W wynalezieniu zaś rzeczy przykładem są Izys, Minerwa, Nykostrata. W sprawowaniu państwa i w zakładaniu miast Semiramis mając pod swą mocą wszystkie świat, także Dydo i Amazony. W potykaniu wojennym Tomiris królowa Messagetów, która Cyrusa króla perskiego poraziła. Więc zasię Kamilla z narodu Wolsków, Waliska, obie możne królowe czeskie[!]. Nuż indyjska Pande, Amazony, Kandaces, Lemneńskie, Phocensów, Chiarów i persyckie niewiasty.

Czytamy i o wielu inych zaenych niewiastach które dziwną cnotą wszystkiemu narodowi swemu, gdy nabarziej w sobie zwątpili, ratunek uczyniły. Między którymi masz Judith, którą błogosławiony Jeronim tymi słowy wynosi¹, mówiąc: bierzcie sobie na przykład czystość Judith, chwalebna chwałą i wieczną sławą ją wysławiajcie. Abowiem tę nie tylko niewiastam, ale i mężom dał ku przykładowi ten, który jest dawcą czystości i dał jej moc taką, że niezwyciężonego od wszystkich zwyciężyła a nieprzekonanego przekonała. Czytamy też, iż niektóra niewiasta mądra wezwała k sobie Joaba i dała mu w ręce jego głowę Syby nieprzyjaciela Dawidowego, aby zachował Abełę miasto, które było naprzędniejsze a jako matka w Izraelu. I niektóra niewiasta sztukę kamienia rzuciwszy od żarn na głowę Abimelecha, strąciła mu czaszkę, mszcząc się krzywdy bożej nad Abimelechem², iż był złość popełnił przed panem z strony ojca swego, bo był pobił siedmdziesiąt braciej swej na jednym kamieniu. Tymże obyczajem Hester, żona króla Asswerusa, nie tylko że wybawiła lud

¹ Hiero. in prologo super Judith. ² Judic. 9.

swój od haniebnej śmierci, ale nadto wielką je cześć ozdobiła¹. I gdy miasto Rzym obległ był Cneius Marcius Kariolan, hetman Wolsków, którego miasta mężowie zbroją żadnym obyczajem obronić nie mogli, z zacnego domu niewiasta Weturia, a matka Kariolana, strofując syna swego zachowała je w pokoju. Nuż Artemizia, gdy na nie Rodianowie przypadli, zabiła je i wysep ich wzięła i na wieczną pamiątkę słup swój w mieście Rodis postawiła. Któż też wychwalić może naślachetniejszą dziewczkę one, acz z podłego narodu, która roku od narodzenia pana Krystusowego 1428, gdy Anglikowie oblegli królestwo francuskie na kształt Amazon, wzięwszy na się zbroję, będąc wodzem w pierwszym wojsku, tak mężnie a szczęśliwie się potykała, że wielokroć poraziwszy Angliki, królestwo francuskie prawie już stracone królowi przywróciła. A na wieczną pamiątkę tego w mieście Genabum, które też zową Aurelianum, na moście, który jest przez rzekę Ligurim, słup onej panny jest postawiony.

Mógłbym jeszcze tak z greckich, łacińskich i pogańskich starych i nowych historyj zacnych niewiast wiele przypomnieć a wyliczyć, ale dla wielkości ksiąg krótkom tylko ty przypomnieć chciał. Pisali też bowiem o nich Plutarchus, Walerius, Bokacius i wiele innych. A to z tej przyczyny nie chciałem tak wiele o chwale niewiast pisać, owszemem więcej opuszczał, że nie mam takiej głowy, abym mógł tak krótką powieścią niezliczone chwały a enoty niewieście wysłowić. Abowiem któżby niezliczone chwały wypowiedzieć mógł białych głów, od których wszystka nasza bytność i wszystko zachowanie rodzaju ludzkiego, który w rychleby zaginać

¹ Hester 7, 8, 9.

musiał, na których i wszystkie domy albo familie a rzeczpospolita zawisa? O czym dobrze wiedząc on, co Rzym miasto zbudował, w którym gdy niewiast nie było, wielką bitwę zwiódł z Sabiniany, pobrawszy ich dziewczki, abowiem to był dobrze obaczył, że takowe państwo, jeśliby w nim niewiast nie było, w rychleby zginać musiało. Potym gdy Sabinowie wzięli kościół Jowiszów i wspólnie się stoczywszy okrutnie się bili, wpadły między oboje wojsko niewiasty i wnet bitwa przestała, a uczyniwszy potym między sobą pokój, przymierze wzięli, wiecznemi się przyjaciółmi stali. A przetoż imiona ich Romulus włożył między ony mieszczany namierniejsze i namocniejsze Kuryony, za dozwoleciem Rzymianów i na pospolitych tablicach napisano, aby niewiasty nie meły, ani były kucharkami; żenie od męża, mężowi od żony brać darów zakazano, aby tak wiedzieli, że wszystkie ich dobra wspólne są. I ztąd był ten zwyczaj urósł, gdy żonę mężowi wwdzono, kazano mówić: gdzieś ty, jam też; tym znać dając, gdzieś ty panem, jam panią, gdzieś ty mężny, jam mężna. I potym się trafiło, gdy wielkie zastępy Wolsków okopały się obozem z hetmanem Karyolanem Marcyusem u miejsca niektórego, przez niewiasty odwiedzone były, za które dobrodziejstwo znamienity kościół jest zbudowany i poświęcon szczęściu niewieściemu.

Nadto wielkiej cześci a godności od senatu dane im są znaki. Jako ty, aby w drodze wyższym miejscem chodziły, a mężowie aby przeciw im powstawali i miejsce im ustępowali. K temu im dozwolono szat jedwabnych złotem bramowanych, pereł, zauszków, pierścieni i łańcuchów; i posłedniejszych cesarzów prawy jest to obwarowano, iż gdyby się trafiło, żeby taki statut uczynion był, któryby zakazał pewnych szat i ubiorów, aby

mu niewiasty nie podległy. Dziedzictwem też i spadki dóbr obdarowane są; pozwalają im też tego prawa, aby ich pogrzeby tak sprawowano, jako nazacniejszych mężów. A gdy z obietnicy Kamillusowej Apolinowi do Delfu dar posłać miano, a nie było w mieście złota tak wiele, niewiasty dobrowolnie ochędotwa swe dawały. Także i w bitwie onej, którą stoczył Cyrus z Astiagenem, gdy wojsko perskie uciekać poczęło, fukiem niewieściem jest zahamowano i znowu pokrzepiono i znamienite zwycięstwo otrzymali. Dla którego uczynku obwarował to Cyrus prawem, aby królowie perscy do miasta wjeżdżając, każdej białejgłowie złoty czyrwonny dawali. Co też i Macedo dwakroć do miasta wjeżdżając uczynił. Nadto brzemienym po dwu darować rozkazał. A tymci obyczajem od onych dawnych perskich królów i rzymskich, wnet prawie od założenia miasta Rzymu, niewiasty wielką czcią obdarowane były.

Owszem i od samych cesarzów nie mniej są uważone. Ztądże i on cesarz Justinianus stanowiąc prawa dołożył tego, aby się mąż żony dokładał i radził. A na drugim miejscu tak prawo mówi: iż żona słusznie łsnieje we czci, aby był czut jej blask, iż jako wysoko mąż ku górze bywa wywyższon, także też i żona jego. Przetoż żonę cesarską zowią cesarzową, a żonę królewską królową, a żonę książęcą księżną i jaśnie wielmożną, jakiegokolwiek jest rodu. Przetoż tak mówi Ulpianus: przełożony, to jest cesarz, wolny jest od praw, a Augusta, to jest żona cesarska, acz od praw nie jest wolna, wszakże cesarz używa jej i daje tyż wolności, które sam ma. A ztądci to idzie, iż wielmożnym paniam pozwalają sądzić i sentencye ferować, herby abo upominki ślacheckie rozdawać i między żołnierzmi, to co sprawiedliwie jest, uznawać. A k temuże wolno niewieście

ślugi zacne chować jako i mężowi, i może też nietylko swoje sędzić ale i postronne; może też i imiona domownikom dawać, tak iż matka więcej daje imion synom, niż ociec.

Nad takowe dary boże mają wielkie privilegia, które są w księgach prawnych i tu i owdzie opisane, gdzie też to prawo ostrzega, iż niewiasta poczciwa a dobrej sławy o miejskie długi nie ma być sadzana, owszem sędzia, któryby się tego ważył, na gardle ma być karan. A jeśli w jakim występku była podejrzana, ma być dana do klasztoru, albo od niewiast w więzienie wsadzona, abowiem, jako prawo świadczy, iż niewiasta lepszej jest kondycyey albo postanowienia niż mąż, k temu iż mąż w upadku więcej grzeszy niż niewiasta. Przetoż mąż na cudzołóstwie pojmany ściet bywa, a niewiastę cudzołożną do klasztoru dają.

Wiele inych przywilejów Azo w księgach swych nazbierał, które pisał do senatu Wellajonów i Speculator w relacyach. Także i oni starzy praw ustawce i rzeczywospolitych stanowiciele, mężowie mądry a poważni, w umięjetności naroztropniejszy Likurgus i Plato, gdyż się tego nauczyli prawie z gruntu filozofiej, iż niewiasty w zacności rozumu, w sile ciała, w godności natury, nie były podlejsze mężów, ale do wszystkiego równo z nimi chutliwe a pochopne, postanowili to, aby niewiasty z mężmi w zapasiech i w innym ćwiczeniu wspólne towarzystwo miały, też i w wojennych a ku rycerstwu należących sprawach, jako w strzelaniu z łuku, ciskaniu z proc i miotaniu kamieniem, w strzelbie, w obronie tak konnej jako i pieszej, w rozbijaniu namiotów, w szykowaniu hufów i w prowadzeniu wojsk, a iż krótko zamknę, wszystkie i tyż niewiastam, które mężom, ćwiczenia wspólne przywłaszczali. Czytajmy stare

a godne wiary pisarze albo historyki, najdziemy, że w Getuliej, Baktrze, Galleciej, ten obyczaj był, że się w rozkoszach mężowie kochali, a niewiasty rolą orają, budowały, kupeżyły, jeździły, walczyły i wszystko czyniły, co dziś u nas mężowie czynią. U Kantabrow ten był obyczaj, że mężowie niewiastom posagi dawali, siostry braty ożeniały, córki dziedziczkami zostawały. U Seytów, Traków i Francuzów pospolicie mężowie i niewiasty urzędy trzymali. I gdy radzili o wojnie albo o pokoju, brano też do tego niewiasty, co jasnie pokazuje przymierze, które Celtowie z Hannibalem uczynili tymi słowy: jeśli by kto z Celtów od Kartaginów jaką krzywdę miał, tedy tej rzeczy kartagiński urząd albo przełożeni, którzy są w Hiszpaniej, sędziami niech będą, a jeśli by kto z Kartaginów od Celtów co niesprawiedliwie cirpiął, Celtów niewiasty tę rzecz niechaj sądzą.

Ale iż tyraństwo mężów wszystko przemogło przeciw prawu bożemu i prawom przyrodzonym, nadana wolność niewiastom już teraz prawem jest zakazana, zwyczajem odchodzi a wychowaniem niszczeje. Abowiem skoro się dziewczeczka urodzi, wnet z dzieciństwa doma zadzierżana bywa w gnuśności, jakoby ku czemu większemu nie pochopna być miała, nie jej więcej nie pozwalają, jedno igielki a wrzeciona. A gdy ku latom przyjdzie, wnet ją w posłuszeństwo mężowi dają, albo w klasztorze u mniszek wiecznemi czasy zamykają. Zakazują im też prawa urzędów pospolitych. By też namędrsza była, u sądu jej nie sprawować nie dopuszczają. Nad to odrzucają je w jurysdykcey, w jednaniu, w sposabianiu, w przyczynianiu, w prokuracyej albo w sprawowaniu rzeczy, w obronie, w opiece, w testamenciech i w inych sprawach. K temu w przepowiedaniu słowa

bożego odrzucają je, przeciwko jasnemu Pismu, gdzie im to Duch święty obiecał przez Joela proroka, mówiąc: i prorokowały córki wasze, jako i czasu apostołskiego jawnie uczyły, jako o Annie Symeonowej i córkach Filipowych, i o Priscilli Aquilowej jawno jest. Ale takowa jest niezbożność dzisiejszych stanowców praw, którzy w niwecz obrócili przykazanie boże dla ustaw swoich, iż niewiasty zacnością natury i godnością ślachtetne powiedzieli być nad wszystkie mężę podlejsze. Przetoż niewiasty tymi prawy przewyciężone nieinaczej jako wojną, mężom zwycięsom ustąpić muszą, nie z przyrodzonej albo boskiej jakiej potrzeby albo obyczaju, ale za sprawą zwyczaju, wychowania, szczęścia, i niejakiej okazyej.

Nadto są niektórzy, którzy z nabożeństwa albo religiej biorą sobie zwirzchność nad niewiastami, a z Pisma świętego potwierdzają tyraństwa swego, którzy ustawnie w uściech mają ono przeklęctwo Ewy: pod mocą mężową będziesz, a on panować ci będzie¹. A jeśli by się im odpowiedź dała, że to przeklęctwo zjął z nich pan Krystus, tedy wnet przywodzą toż z słów Piotra świętego, z którym się zgadza i Paweł święty: niewiasty mężom swym niech poddane będą, niewiasty we zborze niech mileją². Ale ktoby znał w Piśmie rozmaite obyczaje mowy i ku czemu się ściąga, wnet obaczy, że ty miejsca tylko pozwirzchnie zdadzą się być przeciw im. Abowiem ten porządek w kościele się zachowuje, że mężowie tylko w usługowaniu przekładani bywają nad niewiasty, jako Żydowie nad Greki w obietnicy³. Wszakże przeto pan Bóg nie brakuje perso-

¹ Genes. 3. ² 1 Petr. 3.; Colos. 3.; Ephes. 5. ³ Roman. 2.

nami ¹, abowiem w panie Krystusie nie jest mąż albo niewiasta, ale nowe stworzenie. Owszem wiele rzeczy dozwolono jest mężom dla twardości serca ich przeciw niewiastom, jako niekiedy żydom dopuszczono rozwodów, wszakże niewiastom nie nie szkodzą; owszem gdyby się unieśli a obłądzili mężowie, niewiasty mają moc sądzić ich pohańbienie. I królowa Saba sędzić ma mężę jerozolimskie. Którzy tedy są usprawiedliwieni przez wiarę, stali się syny Abrahamowemi, to jest, syny obietnice, wszakże i ci poddani są niewieście, i posłuszni być muszą przykazaniu bożemu, który tak mówi raczy do Abrahama: wszystko cokolwiek ci powie Sara, słuchajże jej ².

Teraz już abym to co nakrócej powtórzył, ukazaliśmy zacność płci niewieściej, od imienia, od porządku, od miejsca, od materyej, i co za godności niewiasta nad męża od pana Boga dostała. Potym od nabożeństwa, od natury, od praw ludzkich, też rozliczną godnością, obyczajem i przykłady rozmaitemi pokazaliśmy. Wszakże nie powiedzieliśmy tak wiele, żebyśmy jeszcze daleko więcej powiedzieć nie zostawili, abowiem nie przywiódła mnie do tego pisania pycha, albo żebym się tym komu zalecić chciał, ale powinowactwo moje a prawda. Abym tak, jako jaki świętokrajca, tak świętej płci (grzebąc funt mnie zwierzony) godnej im chwały, niezbożnym jakim milezeniem nie zdał się ukradać, gdybym tego zamilczał. A jeśli kto biegłęjszy a pilniejszy obaczył, żebyśmy jaki dowód opuścili, któryby rozumiał ku tej naszej pracy być potrzebny, rozumieć

¹ Acta. 10. ² Genes. 21.

o nim będę, że nie dla strofowania, ale dla podparcia rzeczy tej, a dobrej pracy naszej, dowcipem i nauką swą poprawi a dołoży. Przetoż już dla przedłużenia książek rzeczy tej koniec uczynimy.

ZAMKNIENIE.

Wdzięcznież to tedy przyjmi, miłe pokolenie,
A pamiętaj, żeś też jest, jak ino stworzenie.
Byś się nie wynosiło hardą myślą swoją,
Pobudzono niejako tą powieścią moją.
Bo co się tu mówiło ku ozdobie twojej,
Nauce w tym folgował, ten co pisał, swojej.
Ja, com je też przełożył z tej łacińskiej rzeczy,
Nawiecejem to czynił a miał na swej pieczy,
Abym wždy nie próżnował, ale się tak ćwiczył,
Aczbym czego inszego radbym sobie życzył,
Czymbym się był zabawiał, acz i to nie wadzi;
Bo tak o tym rozumiem, że nie wszyscy radzi
Będą słuchać tej rzeczy, wszakże na tym mało.
Komu się zdać za krzywdę to będzie widziało,
Niech mię w tym nie winuje, gdyż przedemną iny,
Wydania takich książek wypisał przyczyny.
Bowiem widzę, iż ludzie w ty nieszczęsne lata,
Radszej się wolą bawić, co jest wedle świata,
Niż rzeczami, które nam wieczny żywot niosą,
Acz nas ztąd prętko spłoszy śmierć, gdy przyjdzie z kosą.
A tam więc oglądamy, jeśliśmy wygrali,
Żeśmy się światu temu, za nos wodzić dali.

SŁOWNICZEK

wyrazów i form przestarzałych.

L. oznacza Słownik Lindego. Wyrazy oznaczone gwiazdką nie znajdują się u Lindego. Z powodu iż rozprawka jest tłumaczeniem z łacińskiego, podajemy przy wielu wyrazach znaczenie ich łacińskie z oryginału.

- dobre* — adj. fem. gen. zam.: dobrej.
duży — silny (robustus).
* *kapłanicha* — kapłanka.
* *jednanie* — jednacki wyrok (arbitrium).
ledwie — adv. ledwie.
lepak — owszem, przeciwnie.
* *łsnący* — lśniący; *łśnieje* — lśnieje.
łyst — m. łytką.
nachylić — upokorzyć (humiliare); L. nie podaje tego znaczenia.
namierniejszy — największej miary; L. nie podaje tego znaczenia.
naśladować — towarzyszyć, iść w czyjej świcie (comitare).
nienawistny — szpetny (odiosus); L. nie podaje tego znaczenia.
obdłuż — (jako przymiotnik) przydłuższy (protensus).
objezdny — objeśny, żarłoczny; L. nie podaje tego znaczenia.
obrazki — bożki, bałwany (idola); L. nie podaje tego znaczenia.

odpędzać — odpędzać.

* *odchodzić* — być zniesionym (aboleri).

palicz — podpalacz.

* *pirwaznki* — pierwociny; L. ma pierwiasnki.

powinowactwo — powinność.

pozwierzchny — z góry pochodzący; L. nie podaje tego znaczenia.

przekonać — pokonać (vincere, superare).

przewyciężyć — zwyciężyć.

* *przyczynianie* — zaręczenie prawne, rękojmia (intercessio).

sadzać — więzić.

sposabianie — adopcya prawna.

sprzeciwnik Pana Krystusów — antychryst (antichristus).

świadzyć — (i deriv: *poświadszać*, *doświadszenie*) — świadczyć.

świerzopki — źrebice, klacze.

szacunkarz — nisko szacujący, lekceważący, krytyk.

szkarady, *a*, *e* — szkaradny; *szkaradzie* — szkaradnie.

ukonać się — wyczerpać siły.

ułomek — uszczerbek, krzywda (iactura).

wspaniały — wspaniały.

wymowca — krasomowca (sophista).

wzminka — wzmianka.

zmyślić — wykształcić, (formare „Gracchorum eloquentissimam linguam mater Cornelia formavit“).

życność — życie samo.

369601

369601

Dotychczas wyszły:

1. *Ptaszycki Stanisław*. Fortuny i cnoty różność w historii o młodzieńcu ukazana 1524. Kraków, 1889 str. 27. cena 40 ct.
2. *Karłowicz Jan*. Wita Korczewskiego Rozmowy polskie łacińskim językiem przepłatanie 1553. Kraków, 1889 str. VI i 88. cena 80 ct.
3. *Celichowski Zygmunt dr.* Marcina Kwiatkowskiego Książeczki rozkoszne o poczciwym wychowaniu dzieci 1564 i Wszystkiej Liffanckiej ziemi opisanie 1567. Kraków, 1889 str. XI i 99. cena 75 ct.
4. *Wisłocki Władysław dr.* Marcina Bielskiego Satyry. Kraków, 1889 str. XV i 119. cena 1 złr.
5. *Zawiliński Roman*. Szymona Szymonowicza Castus Ioseph przekładania Stanisława Gosławskiego 1597. Kraków, 1889 str. VIII i 98. cena 80 ct.
6. *Baraniecki Maryjan dr.* Algorithmus to jest nauka liczby przez ks. Tomasza Kłosa 1538. Kraków, 1889 str. XXIV i 56. cena 90 ct.
7. *Zawiliński Roman*. Mikołaja Reja z Nagłowic Żywoć Józefa z pokolenia żydowskiego 1545. Kraków, 1889 str. XVI i 224. cena 1 złr. 50 ct.
8. *Wisłocki Władysław dr.* Proteus abo Odmieniec. Satyra z roku 1564. Kraków. 1890 str. X i 41. cena 45 ct.
9. *Celichowski Zygmunt dr.* Jana Seklucyana Oeconomia albo Gospodarstwo 1546. Kraków, 1890 str. VI i 78. cena 60 ct.
10. *Celichowski Zygmunt dr.* Krzysztofa Pussmana Historia barzo cudna o stworzeniu nieba i ziemi. 1551. Kraków 1890 str. 34. cena 30 ct.